

MINÄ KANNAN JA PELASTAN

TOIMITTANEET
VEIKKO KOIVISTO — ILMARI SOPPI

KARJALAN KIRJA

JYVÄSKYLÄSSÄ
OSAKEYHTIÖ KESKIMAAN
KIRJAPAINOSSA

1950

Lukijalle

Ryhtyessämme kustantajan pyynnöstä toimittamaan teosta »Minä kannan ja pelastan» olimme selvillä työn vaikeuksista sekä myönteisistä puolista. Vaikeutena oli se, että jo monta kertaa on yritetty vastaavalaista teosta julkaista kokoamalla sitä varten kirjoituksia. Kun jokainen tähänastinen hanke on rauennut, ovat papit, joiden puoleen kirjoituspyynnöin käännyttiin, tietyllä epäilyksellä suhtautuneet koko asiaan.

Kun tästä hankkeesta nyt on tullut tosi, voimme puolestamme merkitä tapahtuneen muistiin erittäin suurin tyydytyksen tuntein. Karjalaisväestö kaipaa nyt, kuten ennen kotiseuduillaan eläessään, rohkaisua ja tulevaisuudenuskoa. Mistä he sitä paremmin saisivat kuin omilta entisiltä sielunpaimeniltaan. Ja kun nyt, kuten lukijakin voi todeta, tähän teokseen kirjoittaneet karjalaisten tuntemat sananjulistajat ovat saaneet voiman välittää lukijoilleen todella elävää, rakentavaa ja rohkaisevaa sanaa, olemme varmat siitä, että tästä teoksesta tulee yksi karjalaiskotien pidetyimmistä kotihartauskirjoista. Sen arvo ja merkitys ei pysähdy tähän nyt eletävänä olevaan hetkeen vaan vuosien mittaan jatkuvasti kasvaa.

Suokoon Jumala, jonka nimen ja kunnian kirkastamiseen tämänkin teoksen toimittamisella ja julkaisemisella nöyrästi pyritään, että se muodostuisi runsaiden siunauksenvirtojen alkulähteeksi, ylläpitäjäksi ja voimistuttajaksi.

Jyväskylässä lokakuun 10 päivänä 1950.

Toimittajat.

Kirkkoherra, rovasti, fil. maisteri

AARNE VIKTOR HALLA

*on syntynyt 26. 4. 1884 Helsingissä. Hoideltuaan papin-
virkaa Hamina—Vehkalahdella, Heinolassa, Joensuussa,
Kontiolahdella, San Fransiscossa sekä Suomen Lähetys-
seuran palveluksessa hänet 1. 5. 1932 kutsuttiin Johan-
neksen kirkkoherraksi.*

Oikea kylvö

Näin sanoo Herra: raivatkaa itsellenne uudispelto,
älkääkä kylväkö orjantappurain sekaan. — Jer. 4: 3.

Kaikkialla maassamme näkee nykyään karjalaisen siirtovä-
kemme kauniita uudistaloja, joiden ympäri on raivattu rakkau-
della ja taidolla hoidettuja peltoja, usein myös puutarhoja. Näin
on karjalainen kansamme tuomassa tänne kanta-Suomeen uutta
voimaa, uutta verta ja vireyttä sekä taloudellisella että henkisel-
lä alalla. Siunauksen toivotuksin tuota katselee jokainen, jolle
siirtokansamme on tuttua ja rakasta.

Kaikkea tuota raivausta, rakentamista, kyntöä ja kylvöä kat-
sellessa tulevat mieleen ylläolevat raamatun sanat. Miten vaka-
vasti Vapahtajamme varoittaakaan meitä kylvämästä orjantappu-
rain ja ohdakkeiden sekaan, noiden tuhokasvien, jotka kasvavat
voimakkaammin kuin paraskaan vilja ja tuhoavat sen tukahdut-
tamalla.

Pappilani puutarhaan ilmestyi keltaista, viattoman näköistä
kukkaa. Joku asiantuntija pelästytti meidät selittämällä, että tä-

mä on yksi peltojemme pahimpia vihollisia, peltovalvatti eli valkojuuri. Se on saatava pois, mutta siinä onkin vaikea työ, sillä jos sen juurta jää maahan vaikka kuinka pieni palanen, niin se heti kasvaa ja levittäytyy laajaksi verkostoksi. Ankaran työn se meillä teettikin. Orjantappurain ja ohdakkeitten pois kiskominen oli leikkiä sen rinnalla. Kuitenkin tulos palkitsi vaivan ja puutarha vapautui vitsauksestansa.

Yhtä tärkeätä kuin puutarhan ja pellon viljeleminen, on sydämen viljelysmaan hoitaminen. Synnin valvatti siinä aivan huomaamatta leviää, imee pois elämän voiman, ilon ja sisällön. Jeesus itse sanoo (Matt. 15: 19): sydäimestä lähtee pahoja ajatuksia, murhia, aviorikoksia, haureutta, varkauksia, vääriä todistuksia, jumalanpilkkaamista — —. Mitä siellä sydämemme pellossa on ja mitä sieltä vähitellen nousee, sitä emme aina tunnusta emmekä tiedäkään me, vaan sitä paremmin Hän, joka vakuuttaa: jokainen istutus, jota minun taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juuri-neen revittävä pois (v. 13). Saako se tapahtua nyt jo armonajas-sa, vai vasta sitten kun kaikki on jo myöhäistä? Eikö ole viisain-ta antaa taivaallisen puutarhurin jo nyt hoitaa meitä tahtonsa mukaan. Ei Herran kylvöä syntiemme orjantappuroihin.

Tärkeintä ei kuitenkaan ole se, mitä meistä poistetaan ja mitä meidän on kartettava, vaan mitä ja mitä me kylvämme ja annamme Herran kylvää sydäntemme peltoon. Tästä meille sanotaan, että oikea siemen on Jumalan sana, s.o. Jumalan ilmoitus ja vaikutus, joka kuuliaisuuden maaperässä rakkauden lämmön ja hengen kasteen alaisena itää ja kasvaa sitä hedelmää, jota varten meidät onkin valittu. Uusien asumaseutujen vanhat asukkaat tarkkaavat sitä, mitä hengellistä kylvöä uudisasukkaat tekevät ympäristöönsä. On iloiten todettava, että monin paikoin karjalaisemme käyttäytymisellensä ovat hajoittaneet epäsuotuisia ennakkoluuloja ja voittaneet ympäristönsä kunnioituksen ja luottamuksen. Joka siunauksin kylvää, se myös siunauksin niittää. Luonnollisesti on päinvastaisiakin kokemuksia, mutta onhan totta, että sieltä tulimme kaikki, niin hyvät kuin pahatkin. Vain armon va-

rassa voimme itse elää ja sen varassa kristityn kutsumustamme täyttää pyytäen olla hänen tunnustajiansa, joka meitä Karjalan rakkailla kunnailta siunasi ja on meitä edelleenkin varjellut. Hän opettakoon meitä raivaamaan uudispeltoa ja siihen oikeata siementä ja oikealla tavalla kylvämään.

A. V. H a l l a.

Rovasti, fil. maisteri

JOHANNES TORSTEN RAFAEL HARTMAN

*on syntynyt 10. 9. 1877 Bergössä. Opintojen päätyttyä ja pappistutkinnon tultua suoritetuksi hän hoiteli papin-
virkoja Ilmajoella, Siipyyssä, Föglössä ja Pälkäneellä
sekä siirtolaispappina. Hiitolan kappalaisen virkaan hän
siirtyi 1. 5. 1930.*

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on vapauden julistus

Jeesus Kristus on tullut päästämään vangittuja ja parantamaan särjettyjä sydämiä. Hän julistaa vapautta kaikille, jotka sitä kaipaavat ja ovat sitä vailla. Hänen evankeliuminsa julistaa koko maailmalle: ihmissielu on vapaa, sitä ei tarvitse maallisten surujen painaa eikä murheen huomisesta päivästä rasittaa, sillä huomisen päivä pitää huolen itsestään ja senkin huolen saa jättää hänelle, joka ruokkii taivaan linnut ja vaatettaa kedon ruohon, vaikka ne ovat vähempiarvoiset kuin ihminen. Todellakin onneton on se ihminen, joka koko elämänsä kulkee surujen painamana, se, jolla on vapautta ja onnea kaipaava, mutta murheitten kahlehtima sielu. Silloin ei elämä ole elämisen arvoinen. Mutta onnellinen on se ihminen, joka elämän vastoinkäymisissä ja pettymyksissä säilyttää sielussaan iloisen mielialan, joka tekee vaikeatkin kuormat keveiksi kantaa. Ihmiselämä on täynnä vastuksia ja kärsimyksiä, mutta tutkiessamme ihmiselämän suruja älkäämme unohtako niistä eroittaa turhat, luulotellut surut, sillä

niillä on suuri sija ihmiselämän kurjuudessa. Jäähän paljon todellisiakin suruja ja kärsimyksiä jäljelle, vaikka jätämme pois kaikki turhat surut ja kärsimykset. Köyhälle perheelle jää kurja asunto, niukka toimeentulo, nälkä ja vilu; sairaalle jää hänen tautinsa ja tuskansa. Mutta on olemassa sellaisiakin ihmisiä, jotka lakkaamatta valittavat kuorman alla, jonka elämä heidän hartioilleen laski, mutta joille ei jäisi paljon kannettavaa, kun turhat huolet ja surut otettaisiin heiltä pois. Jos joku on kärsinyt todellista puutetta, jos hänellä todellakin on ollut nälkä ja hätä edessään tahi katkera kärsimysten malja tyhjennettävänä, niin ovat varmaankin turhat huolet, jotka häntä puutteen välissä ovat ahdistaneet, olleet suurena lisänä hänen kärsimyksissään, tuottaen hänelle katkeruutta enemmän kuin todelliset kärsimykset, joilla itsessään on voinut olla tarkoituksena vahvistaa ja puhdistaa hänen luonnettaan.

Jeesus on sanonut: »Katsokaa taivaan lintuja!» (Matt. 6: 26). Nekin laulavat ja lentävät oksalta toiselle vähääkään surematta, mistä saavat huomenna ravinnon. On väärin antaa sielunsa surujen raadeltavaksi. Todellinen suru jalostaa, mutta turhat huolet eivät kohota eivätkä puhdistaa sielua, vaan ne katkeroittavat ja synkistävät ne hetket, jotka ihmisellä olisi käytettävänä iloon ja virkistykseen. Jeesus on myös lausunut: »Eikö henki ole enempi kuin ruoka ja ruumis enempi kuin vaatteet?» (Matt. 6: 25). Ot-sansa hiessä tulee ihmisen tehdä työtä, mutta hänen ei suinkaan pidä antaa huolenpidon ruoasta ja vaatteista tukahduttaa henkeä ja sen tarpeita. Hänen ei tarvitse antaa sieluaan turhien huolten ja surujen raadeltavaksi. Jos ihminen luottamuksella kääntyy Jumalan puoleen, saa hän varmasti tuntea kuormansa keventyvän ja sydämensä tulevan rauhalliseksi ja iloiseksi. Siivet, jotka sielua kantavat sen turvapaikkaan Jumalan luokse, on yksinkertainen usko Jumalaan. Koko tämä lyhyt ja levoton maallinen elämämme tulisi olla yhtämittaista pakenemista tähän turvapaikkaan, kunnes matka on loppunut ja iankaikkinen lepo Jumalan luona on saavutettu.

Ilo on sielun terveys. Ilo on sydämen luonnollinen terveydentila. Sairas on jokainen sielu, joka ei ole iloinen. »Tahdotko tulla terveeksi?» kysyi Jeesus mieheltä, joka oli 38 vuotta maannut sairaana. Tahdotko olla iloinen? Näin kysyy hän jokaiselta meistä. Kun mielesi on iloinen, sujuu sinulta työ helposti ja sinulla on silloin voimia ja halua täyttää velvollisuutesi. Sinä olet silloin omaisillesi iloksi ja siunaukseksi, sinä olet kaikille ystävällinen ja suot hyvää kaikille.

On paljon ihmisiä, jotka voimattomina viruvat epätoivon sairastuoteella, voimatta itse nousta siitä ja löytämättä ketään, joka heitä auttaisi. Pahinta lajia epätoivoa on välinpitämättömyys, kun ihminen ei kaipaakaan iloa eikä toivo muutosta oloissaan, vaan tyytyy ilottomaan ja kolkkoon elämäänsä unohtaen, että ihmis sydän on luotu iloon.

Kun kristitty ihminen etsii apua surussaan, etsii iloa ja onnea, silloin ei tarvitse muuta kuin sanoa hänelle: Sinulla on iankaikkisen elämän lähde, sinä olet kastettu, sinulla on isänä taivaan Jumala ja Vapahtajana Jeesus Kristus, sinulla on osallisuus häneen, ja hän on kirkkaus ja ilo ja rauha. Ylistä ja kiitä Jumalaa siitä, että olet hänen lapsensa ja että sinulla on oikeus kristityn elämän kaikkiin siunauksiin. Jumalan rauha suojelee sydäntä hävittäviltä rajuilmoilta. Eiköhän se olekin juuri rauhaa, jota kaipaavat sinä, joka et voi tuntea iloa Jumalassa, vaikkakin tiedät sinulla olevan täyden syyn kiittää ja ylistää Jumalaa. Onnellinen se ihminen, jolla on omanaan tämä kalleus, Jumalan rauha!

»Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme ja Herraltamme Jeesukselta Kristukselta!» Tällä tervehdyksellä alkaa apostoli Paavali kaikki lähetyskirjeensä. Hän puhuu Jumalan rauhasta, niin kuin väkevästä voimasta, joka varjelee sydämet ja ajatukset Kristuksessa Jeesuksessa (Fil. 4: 7). Olkoon tämä rauha meidän sydämissämme ja meidän kodeissamme. Silloin on meidän hyvä olla. Rauha on siunattu Jumalan lahja. Ja joka sitä ikävöi, hän sen löytää, jos hän rukoilee Jeesuksen nimessä.

Jeesus on vuorisaarnassa lausunut: »Etsikää ensin Jumalan

rauhaa ja hänen vanhurskauttaan.» Tässä on viitoitettu tie, joka vie vapauteen. Ensin Jumalan valtakunta ja hänen vanhurskautensa, tulkoot sitten kaikki muut asiat järjestyksensä. Sielumme vapaus ja onni on siitä riippuvainen, että ensin etsitään taivaan valtakuntaa. Jeesuksen ensimmäisistä opetuslapsista sanotaan, että he jättivät kaikki ja seurasivat Jeesusta. Heille oli elämän suurin kysymys tullut tärkeimmäksi. Heitä eivät maalliset surut ja murheet enää painaneet, vaan iloisella luottamuksella jättivät he koko elämänsä Jumalan käsiin. Apostoli Paavali kirjoittaa: »Minä olen oppinut oloihini tyytymään. Osaan elää niukuudessa, osaan myöskin elää runsaudessa; kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin minä olen tottunut, sekä olemaan ravittuna, että näkemään nälkää, elämään sekä runsaudessa että puutteessa. Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa». (Fil. 4: 11—13). Mies, joka näin voi lausua, on vapaa. Hän ei ole maallisten surujen orja. Sama Paavali kirjoittaa myös: »Unhottaen sen, mikä on takana ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä rien- nän päämäärää kohti, voittopalkintoon, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.» (Fil. 3: 13—14). Niinpä ymmärrämme häntä, kun hän lukijoitaan kehoittaa: »Olkoon teillä se mieli, joka Kristuksella Jeesuksella- kin oli.» (Fil. 2: 5).

Rakkaat entiset seurakuntalaiseni! Suomen historian erittäin vaiherikkaan ja kohtalokkaan 10-vuotiskauden 1939—1949 aikana on allekirjoittanut Hiitolan seurakunnan pappina omalta kohdaltaan saanut osallistua Karjalan kansan vaellusretkiin ja kohtaloihin saaden tuon ajan sota- ja rauhanvuosina seurakuntansa kanssa jakaa sen kokemat ilot ja surut. Minulle on tuottanut suurta iloa, että sain keskeytymättä palvella seurakuntaani lähes 20 vuotta, josta 10 vuotta on ollut raskasta koettelemuksien aikaa sekä seurakuntalaisilleni että itselleni monine muuttoineen ja vaiheineen. Kun nyt olette jo siirtyneet pois entisestä kotiseurakunnastanne, niin toivon, että uusissa seurakunnissa toimitte vireästi. Onhan uusissa seurakunnissanne käytettävissä samat armon vä-

lineet kuin oli entisessä kotiseurakunnassanne. Säilykööt itsellenne ja tuleville sukupolville rakkaina muistot entisestä kotiseudustanne ja kotiseurakunnastanne. Viimeisen vuosikymmenen aikana olemme tosin olleet suurissa vaikeuksissa ja ulkonaiset olosuhteemme ovat suuresti huonontuneet, mutta Jumala on kanssamme sen vaikeuksissa auttanut ja Jumalan johdatuksen alaisena tulee myös kirkkomme tulevaisuus olemaan turvattu ja sen suorittama työ on koitava suureksi siunaukseksi maallemme ja kansallemme. Jätän teidät Ylipaimenemme uskolliseen hoitoon. »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.» (Psalmi 23).

»Avuksi ehdi Jumala
Kansalles turvas anna,
Sun käsivartes voimalla
Sun laumaas köyhää kannan,
Niin että Sinun armoas,
Sun voimaas, valtasuuruuttas
Se aina saisi kiittää.»

(Virsi 172: 5).

Noormarkussa heinäkuun 31 päivänä 1950.

R a f a e l H a r t m a n.

Kirkkoherra

JORMA TANELI HELASVUO

on syntynyt 25. 5. 1903 Heinolassa. Papiksi valmistuttuaan hän ensin toimi ylimääräisten papinvirkojen hoitajana Hirvensalmella, eräissä sotilasosastoissa ja Räisälässä. Viimeksi mainitun seurakunnan vakinaiseksi kappalaiseksi hän kutsuttiin 1. 5. 1931. Oltuaan pari vuotta Jalasjärven kappalaisena hänet 1. 5. 1943 kutsuttiin takaisin Räisälään, tällä kertaa kirkkoherraksi.

Jumala riisuu ja pukee

(Saarna siirtoväen vastaanottojuhlassa Jämsässä 23/7 1950.)

»Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni. En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on suotta kuollut.» — Gal. 2: 19—21.

Jumala riisuu ja pukee.

Vanhassa hengellisessä laulussa sanotaan:

»Oi armo ja rakkaus suur',
jolla Jeesus meit' taluttaa juur'!
Hän neuvollans opastaa uskovians

täss' oudossa, vieraassa maass'.
Hän kaataa ja tukee,
hän riisuu ja pukee,
hän lymyy ja ilmestyy taas.
Hän tyhjentää tyhjäksi
ja alentaa köyhäksi
mutt' tyhjä ja köyhä taas tuntea saa,
ett' armonsa rikastuttaa.
Hän samentaa ilman
ja pimentää silmän,
mutt' jälkensä kirkastuttaa.

(Heng. l. & v. 239: 1).

Sellaista on ihmiselämä Jumalan kädessä: hän riisuu ja pukee. Vaikka eivät sitä kaikki tosin saa yhtä selvästi kokea.

Moni kulkee omassa voimassaan, välinpitämättömänä muista. Hän näkee kaiken oman työnsä tuloksena. Hän raivaa pellon, kaivaa ojat, muokkaa ja hoitaa hyvin. Hän rakentaa talon. Ahkeruuden palkka on hänen edessään. Kaikki näyttää menestyvän. — Sitten tulee aika, jolloin kaikki muuttuu. Tulee sairautta, onnettomuutta, taloudellisen elämän heilahtelut. Suunnitelmat ja laskelmat eivät pidä paikkaansa. — Kuolema hävitti onnellisen, viihtyisän kodin. Sen asukas kulkee nyt niin yksin! — Tahi sinä, jolla oli koti Karjalassa. Sota saattoi sinut vaellustielle.

Näin tapahtuu silloin, kun meitä väkevämpi tarttuu meidän elämäämme. Silloin on riisumisen aika.

Mutta samoin voi käydä myöskin hengellisessä elämässä. Apostoli Paavali oli aikoinaan toistensa ja ehkä itsensäkin ihailema juutalaisuuden sankari. Martti Luther oli esikuvallinen katolinen munkki. Ja nyt nuo lahjakkaat, hurskaat ja innokkaat miehet Herra valitsi riisumisen kohteiksi. Paavali lyötiin Damaskon tiellä sokeaksi. Ja Luther sai kesken parhainta hurskautenharjoitustaan vaikeroida: »Minun syntini, voi minun syntini!»

Eikä tuo riisuminen siihen loppunut, vaan mitä enemmän Herran Henki sai heitä johtaa, sitä enemmän heitä riisuttiin.

Riisumisesta muistuttavat meille kaikille Paavalin sanat tekstissämme: »Minä olen lain kautta kuollut pois laista.» Sen ymmärtämiseksi meidän on koetettava tunkeutua kristillisen uskomme ydinajatuksiin. On kysymys kaikkein tärkeimmästä vanhurskaudesta — kelpoisuudesta Jumalan edessä. Oli aika, jolloin Paavali luuli voivansa sen täyttää. Mutta mitä lähemmäs Kristusta hän tuli, sitä selvemmin hän näki puutteensa. Kristus ei tullut lakia kumoamaan, vaan täyttämään. Hänen sanainsa valossa ei lainhurskaudessa riitä ainoastaan jotkut määrätyt, nimeltä mainitut velvollisuudet, vaan siinä vaaditaan pyhyyttä entistä täydellisempänä. Lain noudattaminen tuli mahdottomaksi, sillä kaikessa oli puutetta. Ja tämä puute oli kuoleman synti, jota uhkaa iankaikkinen kadotus.

Se on merkillistä riisumista, kun noita hurskaita miehiä uhkaa sama kadotus kuin varkaita, avionrikkomia, juomareita ja kaikkia välinpitämättömiä, suruttomia maailman ihmisiä. Näin riisuu Jumala lain kautta ihmistä vielä tänäänkin niin perusteellisesti, että loppuu kokonaan luottamus lakiin pelastusvälineenä. Paavali sanoo: »Minä olen kuollut.» Ei kuollut enää tunne mitään iloa laista, joka ei anna toivoa.

Raskasta on olla Jumalan riisumana. Meidän tulisi aina tuntea suurta myötätuntoa siinä tilassa olevia kohtaan. Näin sitäkin enemmän, koska evankeliumin valossa sellaiset ihmiset eivät ole mitään toivottomia tapauksia.

Sillä se, joka riisuu, ei ole mikään kylmä kohtalo, vaan Jumala, joka Poikansa kautta »lunasti minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen ja vapahti minut kaikesta synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta.» Tämä tapahtui siten, että Kristus kuoli. — Siinä on riisuttujen pelastus! Kristus ei ollut ainoastaan kanssakärsijä, vaan kärsi sovituskuoleman meidän puolestamme, kuollen sen kuoleman, mikä meidän olisi pitänyt kuolla. Siinä on Paavalin turva: Kristuksen risti. Sen alle hän suojautuu. »Minä olen Kris-

tuksen kanssa ristiinnaulittu» merkitsee jotain samaa kuin, että lain perusteella risti on minun syntieni tuomio. Minä uskallan tunnustaa tämän totuuden, koska Kristus on kuollut minun kuolemani. Kristus kärsi ristin hirsipuun kivut ja kauhut minun puolestani. Sentähden minä saan levätä hänen haavoissaan!

Mutta nyt tapahtuu ihme: Kristuksen kuolemassa Jumala yhdistää meidät hänen ylösnousemukseensa. Paavali sanoo roomalaiskirjeessä: »että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista, samoin on meidänkin uudessa elämässä vaeltaminen.»

Ja nyt voimme tässä sovittaa itseemme muistamamme laulun sanat: »Hän riisuu ja pukee.» Ja voimme julistaa kaikille riisumisen alla oleville ihanan totuuden: Jumala ei tahdo riisua meitä muuta varten, kuin voidakseen pukea meidät johonkin uuteen ja parempaan! Ja mikä on se parempi? — Tässä vanhurskauden asiassa se on kuolleen uusi elämä. Tämä ei ole minun elämäni — sehän on vain kuolemaa —, vaan se on Kristuksen elämä. »Minä elän» — niinhän Paavali sanoi —, en enää elä minä, vaan Kristus elää minussa.» Näin uskon kautta.

Ja kyllä Jumala muussakin riisumisessa tarkoittaa lopulta tätä samaa: lapsen kaltaiselle avuttomalle hän tahtoo antaa uuden elämän, kenties uuden elämänsisällön, uuden päämäärän, uudet tavat, jne.

Ja jos me annamme Jumalan tahdon toteutua, otamme vastaan sen »kalkin» eli osan, jonka Herra suo, niin hän siinä uudessa varmaankin tahtoo johtaa meitä yhä lähemmäs omaa elämäänsä, jotta oppisimme tuntemaan ja omistamaan sen. Ja se elämä on Kristus!

Ja nyt tulemme siihen asiaan, joka tällaisena päivänä on silmämme edessä. Meitä, jotka olemme tänään kokoontuneet kirkkoon, on Jumala riisunut monella tavoin, mutta erityisesti myös tässä katsannossa:

Siirtoväki menetti kotinsa, kotiseutunsa, kotoisen seurakunta-elämänsä. Heitä riisuttiin evakkotiellä. Ei ollut helppoa alistua riisuttavaksi. Ja jos Jumalan hyvät aikeet siinä milloin eivät

päässeet läheskään aina toteutumaan, silloin ei syntynyt uutta elämää. Eikä se vanha ollut iloista katseltavaa. Ei ollut vanha elämä iloista katseltavaa entisenkään asutuksen kohdalla.

Mutta Jumalan kiitos! Hän joka on riisunut, on tuonut ilmi jotain uuttakin. Monasti siellä, missä ei olisi luullutkaan saattoi Jumala tuoda esiin tuon uuden. Kristinusko, joka rauhallisina ja tasaisina aikoina saattoi tuntua häviävän vähäarvoiselta, osoittautuikin elinvoimaiseksi, kalleimmaksi perinnöksi, jonka olimme esivanhemmiltamme saaneet. Se osoittautui siteeksi taivaaseen, ja siksi siteeksi, jonka pohjalta me saamme kutsua toisiamme veljiksi ja sisariksi Kristuksessa!

Tänään on meillä oikeastaan jotain muuta kuin siirtoväen vastaanottojuhla. Meillä on tilaisuus, jossa pyydetään nähdä toteutuneena jotain siitä uudesta, johon Jumala meitä riisuttuaan on pukeut meidät.

Mikä on se uusi? Millä nimellä sitä nimitämme? — Rohkeninko sanoa: uusi kotiseurakunta, kotikirkko.

Mutta ystävät! Siihen täytyy heti lisätä, että se on Kristuksen seurakunta ja Kristuksen kirkko.

Riisuttuaan meitä Jumala tahtoi pukea meitä Kristukseen ja hänen kauttaan iankaikkiseen elämänyhteyteen hänen kanssaan.

Tämä ei voi toteutua ilman, kuin että hän joka päivä saa riisua meitä ja yhdistää meitä Kristuksen ristinkuolemaan. Nöyryymmekö hänen kätensä alle, annammeko tämän tapahtua? Jos näin käy, silloin tulevat Paavalin sanat meidän kalliiksi omaisuudeksemme:

»Minä elän, en enää elä minä, vaan Kristus elää minussa. Ja minkä nyt elän lihassa, sen elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut henkensä minun edestäni.»

J o r m a H e l a s v u o .

Kirkkoherra

LAURI HYVÄRINEN

*on syntynyt Joensuussa 31. 5. 1900. Hoidettuaan papin-
virkoja Joroisissa, Valkealassa, Kivennavalla, Vuoksela-
sa, Kaavilla, Kivijärvellä ja Peräseinäjoella hän 1. 5.
1938 siirtyi Soanlahden kirkkoherraksi.*

Sota ja rauha

Maamme on samassa asemassa kuin raamatun Israel, pieni kansa suurien lähellä. Sota on pienelle vaikea kestää, vaikka toisaalta eivät minkään kansan haavoittuneet ja kuolevat soturit jää maistamatta sodan katkeran kalkin tulijuomaa. Erityisesti rajaseudun asukkaat joutuvat alussa ja lopussa suurimpiin kärsimyksiin ja uhrauksiin.

»Tään kansan taistelut ken voi ne kertoella, ken?

Ken mittasi sen hurmehen ja kärsimykset sen?»

Karjalaiset ovat eri sukupolvien aikana ensiksi joutuneet sodan tallattaviksi. Toisaalta koko Suomi on ollut osallisena sodan vaivoissa. Moni vierasmaalainen saattoi kysyä: »Kuinka pieni Suomen kansa voi taistella suurvallan kanssa, kun se hyökkää rautavaunuilla, kun se syytää tulta ja kuolemaa tuhansista, sadoistatuhansista aseistaan maassa, vedessä ja ilmassa!» Tämä ajatus ei ollut vieras suomalaisille itsellekään. Mutta hänellä on ollut vakaumus isänmaan puolustamisesta.

»Ken maamme on nähnyt, nähnyt Suomen saaret, seljät kummuiltamme niinkuin mekin, tuhannet sen järvet heljät, sydämet-

tä, Jumalatta ihminen on, jok' ei saata innostua saakka kuoloon puoltamahan tätä maata.»

Rohkeus ja kunto kuuluivat suomalaiselle miehelle menneiden vuosisatojen taisteluissa suurta ylivoimaa vastaan. Silloinkin naiset ja lapset joutuivat turvattomina pakenemaan kaukaisiin saloihin, mikäli eivät sortuneet sodan jalkoihin.

Enemmän kärsivät kansastamme ne miehet, jotka kävivät rintamaan. Jäähyväisiä omaisilleen antaessaan oli heidän ajatuksestaan jotain tuosta: »Jäänen kentälle, toverit sulle viime tervehdykseni tuo.» Moni soanlahtelainen ollessaan lähellä kuolemaa kirjoitti: »Sain reikiä vaatteihini taistelussa.» Moni haavoittui. Toiset uhrasivat henkensä. Loimolan nuori pastori antoi henkensä maansa ja kotimaakuntansa hyväksi.

Muistan kuinka talvisodan aikaan illan hämärtyessä astelin Soanlahdella sotasairaalaan kansakoululle ja huomasin ambulanssiauton valkoisessa suojavärissään pysähtyvän sen edustalle. Paareille otettiin vaikeasti haavoittuneita. Ei kuulunut valitusta. »Miten voitte?» tiedusteli lääkäri. Urhoollinen vastaus kuului: »Vähän kylmi jalkoja, kun on 20:n asteen pakkanen.»

Luoti oli osunut rintaan, repinyt suuren haavan. Verenvuoto oli kova. Sain kuulla jotain hänen vanhemmistaan ja kodistaan. Ei valituksen ääntäkään kuulunut.

— Teidän pitää jo levätä!

Haavoittunut painoi silmänsä kiinni. Oli samalla mieltä ylentävää ja surullista tuon sotilaan läheisyydessä. Oli aavistus uhrista, jonka hän oli antava. Seuraavana päivänä hän kuolikin vaivaansa valittamatta. Uhri oli annettu.

Toinen kenttäsairaalassa ollut sotilas tahtoi tehdä parannusta synnintunnossaan. Jumala vaikutti herätyksen sodan keskellä. Sodan kautta Jumala tahtoi ajalliset tappiot muuttaa iankaikkisen elämän voitoiksi.

Sodan aika on väistynyt. Pieni kansa sai ottaa vastaan rauhan, joka merkitsi Laatokan-Karjalan ja Kannaksen puolen menetystä. Jouduimme sotasiirtolaisiksi koti-ikävää kantaen. Meidän

on sanottava: »Tyydy sielu Herran tahtohon, auttajas' hän uskollinen on.» Koti-Karjala meni, isänmaa säilyi. Pähkinäsaaren rauhassa 1323 suurin osa Suomesta lohkaistiin. Vuosisatojen kuudessa on sen jälkeen tehty 7—8 rauhaa. Karjalan arpaa niissä on heitetty. Taas tämä sukupolvi vain muistoissa katselee kotiseudun kauniita näköaloja. Ajatuksissaan siellä viipyy. Näkee usein unta kuin olisi kauniissa Karjalassa.

Jumalan suomasta meillä on rauhan aika. Pidämme rauhan aikaa rakentavana onnen aikana. Saamme uurastaa kotiemme hyväksi. Saamme rukoilla kansallemme menestystä. Joskus on voinut tuntua, että emme jaksa menetyksiämme kestää. Sana on kuitenkin sydäntämme alati vahvistamassa.

Pietari sanoi kerran: »Katso me olemme luopuneet kaikesta, mitä saamme tilalle?» Vapahtajan vastaus kuului: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole ketään, joka minun tähteni on luopunut talosta tai veljistä tai sisarista tai lapsista tai pelloista eikä nyt tässä ajassa saisi taloja ja veljiä ja sisaria ja äitejä ja lapsia ja pelloja vainojen keskellä, ja tulevassa maailmassa iankaikkista elämää.»

Olemme saaneet harjoitusta sitä luopumista varten, joka kuitenkin on edessä jokaisella kuolemassa. Hengellisen voiton on saanut se, josta voidaan sanoa: Hän jätti kaikki ja seurasi Jeesusta.

»Tavoitelkaa rauhaa,» sanotaan kehoituksena meille. Sisällinen rauha on onnellisen elämän ehto. »Rauhan minä jätän teille, minun rauhani annan minä teille, en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Älköön sydämenne olko murheellinen.» Tämä rauha on sinuakin varten. Sen omistajana Paavali kulki iloisin mielin elämän tietä. »Meillä on rauha Jumalan kanssa», kirjoittaa hän maailmanvallan pääkaupungissa Roomassa silloin asuville kristityille. Hän eli Kristuksen tuntemisessa — mikä sana ei merkitse samaa kuin hetkellinen tunne, vaan pysyvää vakaumusta — ja lausuu kolossalaisille: »Hän teki rauhan hänen ristinsä veren kautta». Taivaallisen isänmaan on Vapahtajamme taannut ve-

riuhrein meille. Rauhan vuosien kuluessa vaihtuukin siirtolaisen
kaipaus iäisyyskaipaukseksi.

»O isänmaa sä ihana
Mun sydämen sua halajaapi
Kun päästä vois murheesta pois
Sun kauneutes kaukaa kangastaapi
Tääll on mun paha olla vaivojen vainiolla
Odotan kuolemaani
O Jeesuinen mun sydämen
Jo odottaa ja toivottaa
Löytääkseen isänmaani.»

L a u r i H y v ä r i n e n .

Kirkkoherra, rovasti

TOIVO KANSANAHO

on syntynyt 5. 3. 1884 Jyväskylässä. Valmistuttuaan papiksi hän hoiteli papinvirkoja Petäjävedellä, Jyväskylässä, Ähtärissä, Hauholla, Kuortaneella ja Joensuussa. Koiviston kirkkoherranvirkaan hän astui 1. 5. 1924, jota tehtävää hän antaumuksella hoiti lähes kaksi vuosikymmentä.

Juhannussaarna

(3. vuosikerta.)

Juhannus on suuri juhla. Ensiksi se on kesäjuhla. Luonnon ihanuus ympärillämme innoittaa meidät. Se on myös perhe- ja sukujen juhla. Silloin mielellään vieraillaan niissä ja virkistytään toistensa seurasta. Täällä (Alavudella) ja monin paikoin muualla on juhannus suuri nuoren väen juhla. Parisatapäinen nuorisjoukko lasketaan H.p. ehtoolliselle käytyään sitä ennen rippikoulun. Tämän jälkeen he lähtevät ikäänkuin lapsenkengistään ulos ottamaan askeleita elämäntiellä omalla vastuullaan enemmän kuin tähän asti. Herra heitä sillä matkalla ohjatkoon ja auttakoon!

Kristillinen kirkko on kautta aikojen kutsunut juhannusjuhliinsa mukaan harvinaisen vieraan. Hän on niin suuri, että juhlapäivä on häneltä saanut nimensä. Meillä on Johannes Kastajan päivä. En tiedä kuinka ihmisten iloisiin juhliin oikein hyvin tämä Johannes soveltuu. Onhan juhannus suuri ilon juhlapäivä. Täälläkin on meillä kaikki niin koristeellista ja kaunista. Te nuoretkin olette juhlavaatteissa. Juhlia halutaan viettää komeasti. Ihmiset rakastavat sellaista. Halutaan olla itsekeskeisiä. Juuri juhlissa ja

niiden kautta korostetaan omaa itseä. Tämä on niin tavallista. Ja nyt on Johannes Kastaja meillä päävieraina ja kunniapaikalla! Tuo syvän korven mies, itsensäkieltävä, ulkonaisesti vaatimaton, kamelinkarvapuuvussaan ja muutenkin sellainen kuin hän on.

Tekstimme johtamina saapuu seuraamme tällä kertaa paitsi Johannesta myös tämän maailman juhluvieraita. Ehkä ne soveltuvat iloisein juhliin paremmin. Ne tulevat, kuten sanoin, tekstimme mukana ja tulevat Herodeksen syntymäpäiviltä. Esiintyy-pä joukossa itse kuningas Herodeskin. Vaikka suuren osan kuuli-joitamme on tänään täytynyt jäädä kirkon seinien ulkopuolelle kun sisään eivät ole mahtuneet, täytyy toki tuollaisille vieraille vielä tilaa olla. — Haastatellaanpa heitä vähän.

Kun Herodekselta kysytään, mitä hän ennen syntymäpäiviään on pitänyt Johannes Kastajasta, vastaa hän: »Johannes on vanhurskas ja pyhä mies. Mielelläni minä häntä kuuntelen.» Johannes oli hänen mielestään voimakas totuuden ja omantunnon mies ja kun Herodes oli häntä kuunnellut, oli hän »usein joutunut epäroimään monessa asiassa». Näin puhuu parhaimpina hetkinään vastuuta tunteva kuningas. Hän käsitti, että rappeutuva valtakunta tarvitsi Johannes Kastajaa ja hänen kaltaisiaan miehiä.

Mutta mitä sanoo neiti Salome, nuori ja muodinmukainen, ehkä kaunis tahi sellaiseksi laitettu, kevytmielinen nainen, hän, joka ympäristöönsä pyrkii vaikuttamaan erikoisesti puolialastomalla ruumiillaan ja tahtoo sillä tavalla olla huomattu toisten keskellä. Hän virkkaa empimättä: »Minä en lainkaan pidä Johanneksesta. En ajattele elämästä niin vakavasti kuin hän. Minä tahdon tanssia ja olla kuin päivänperhonen, iloita ja nauttia siitä mitä maailma antaa, etsin lihani ja vereni hurmaa. Pois Johanneksen tulevaisuus- ja iäisyysajatukset! Ne eivät minulle eikä minunlaisilleni sovi.»

Kun edelleen käännyimme Salomen äidin, ruhtinatar Hero-diaan puoleen tiedustellen hänen mielipidettään Johanneksesta ihmisten parissa ja heidän juhlissaan, kivahtaa hän heti raivos-tuen: »Minä vihaan Johannesta! Johannes on terävän kielensä

iskenyt minun yksityiselämäni ja elämäntapoihini, mitä ne ovat olleetkin ennen ja nyt, ja sitä minä en suvaitse! Hän vaatii minua muka tekemään parannusta. Sitä minä en tee! Minä elän niinkuin tahdon, eikä kellään Johanneksella ole asiaa sekaantua niihin.» Hammas narskuu ja hän jatkaa: »Niinpian kun saan tilaisuutta, minä tapan Johanneksen ja ainaiseksi hänen äänensä vaiennan ja näytän kumpi meistä voittaa!» — Näin puhuu totuuden äänelle sammunut ja paatunut Herodias.

Mutta katsokaapa Herodesta jälleen, kun hän on syntymäpäiväänsä viettämässä. Siellä hän juopuu. Hän oli järjestänyt kevytmielisen juhlan. Juhlittiin väkijuomin ja tanssein. Erityisesti Salomen tanssi on hänet sokaissut. Juovuksissa tekee Herodes mieltömiä päätöksiä, kuten sellaiset tekevät. Toisten houkuttelevana antaa hän mestauttaa Johanneksen — syyttömästi. Näistä hänen juhlistaan ovat seuraukset sellaiset! Vaikka Johannes aikaisemmin olikin saanut vaikuttaa Herodeksen omaantuntoon, kuten hän itse oli myöntänyt, tukahtui omantunnon ääni nyt väkijuomiin ja tanssiin niinkuin niin monen ennen häntä ja hänen jälkeensä. Eikä se siitä häntä valvomaan ja ohjaamaan enää koskaan herännyt. Etsikkoaika oli mennyt ohi. Herodeksesta tuli levoton mies. Kun Jeesus oli astunut vaikuttamaan kansan keskuudessa, luuli hän hänessäkin näkevänsä vain aaveita. Hänen tekonsa tuomitsivat häntä. On suorastaan vaarallista kenenkään tehdä omaatuntoaan vastaan. Ei siinä auta aina Herodeksen murheetkaan. Lopuksi koetti Herodes-parka voittaa tuntosyyskatkeralla pilkalla. Hän pilkkasi Jeesusta. Pilkka onkin paatuneen viimeinen lohduton ase ja keino.

Mutta miten kävi Salomelle, tuolle päivänperhoselle, joka tulevaisuudestaan ei mitään välittänyt? Mihin sellainen elämäkatsomus ihmisen vie? Se tuli pian näkyviin. Pikemmin kuin hän itse luulikaan, sotkeutui hän karkeisiin rikollisiin tekoihin, kuten tekstimme hänestä kertoo. Ei maallinen kauneus eikä kevytmielinen elämä ketään onnelliseksi tee! Kuinka monet sillä itsensä pettävät!

Entä Herodiaan laita? Hänen, joka alustapitäen häikäilemättömästi ja julkeasti jalkoihinsa tallasi Jumalan vanhurskaita käskyjä ja kieltoja. Raivaamalla Johanneksen tieltään pois luuli hän siten lopullisesti syytöksistä vapautuneensa. Mutta Herodiaan kuva on jäänyt veriseksi muistoksi historian tuomion ja Jumalan edessä ja hänen henkilöllisyytensä kammottaa kaikkia ajattelevia ihmisiä. Sentähden pelkää, oi ihminen, paatunutta suruttomuutta!

Mutta Johannes itse on liian kauan saanut olla vaiti juhlistamme. Sananvuoro hänellekin! Katsokaa! Vakavana hän kääntyy teidän nuorten että meidän vanhojen puoleen. Hän avaa suunsa ja kaikella vanhurskautensa voimalla julistaa niin että vuoret vastaa: »Kirves on pantu puun juurelle! — Tehkää parannus! — Taivasten valtakunta on teitä lähellä!»

Jumalan tuomion kirves on peloittava tosiasia. Se on yhtähyvin kuin Herodeksen, Salomen ja Herodiaan, pantu myös meidän kaikkien muiden elämän juurille, jotka parannusta eivät tee. Pois Herodeksen väkijuomat! Pois Salomen tanssit ja pois Herodiaan julkea käytös meidän juhlistamme! Johannes joukossamme saa aikaan, että meille tulee omantunnon juhla, jossa ei ole katumista ja jossa voidaan päästä käsiksi sellaiseen, joka on omistamisen arvoista. Hänen kauttaan tämä päivä jo nimessään kantaa Jumalan valtakunnan evankeliumia, sillä Johannes-nimi merkitsee: »Jumala on armollinen». Ja lisäksi vielä Johannes meille ja kaikille katuville ja parannusta tekeville todistaa: »Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin! Seuratkaa Häntä!» Siis sovintoarmon kautta me pelastumme. On siunattu asia, että meillä on tällainen juhla!

Johannes Kastajan päivä soveltuu erinomaisesti myös karjalaisille. Heille ei kyllä enää Karjalan kunnailla käki kuku eivätkä he tätä kesäistä juhannustaan saa siellä viettää, mutta vielä on jäljellä kuitenkin sellainen juhannus, jossa Jeesus Kristus on sydäntemme ilo ja elämämme kirkas paiste, ja se on paras kaikesta. Jumala on sittenkin armollinen Jumala!

Alavus 24/6 1950.

Toivo Kansanaho.

Kirkkoherra, rovasti

ILMARI KARVONEN

*on syntynyt 7. 8. 1893 Luumäellä. Hoidettuaan papin-
virkoja Räisälässä, Kaukolassa, Kangaslamilla, Sorta-
valan maaseurakunnassa, Nurmeksessa, Rautjärvellä ja
Sammatisa hän siirtyi 1. 5. 1922 Viipurin tuomiokirkko-
seurakunnan komministeriksi. Hän suoritti täten erittäin
pitkän ja siunausriikkaan ajanjakson sananpalvelijana
Viipurin kaupungissa.*

Tunnen vain yhden – Jeesuksen Kristuksen, ristiinnaulitun

(I. Kor. 2: 2).

Yllämerkityissä sanoissa meitä puhuttelee yhden asian ihmi-
nen. Me tunnemme tai ainakin aavistamme tuollaisen yhden asian
ihmisen voiman salaisuuden. Merkitseehän kaiken harrastuksen
ja elämäntyön keskittäminen yhteen ainoaan sielun tunteita ja
ajatuksia täyttävään asiaan suurta voiman lisäystä. Ne henkilöt,
jotka ovat näin tehneet, ovat onnistuneet saavuttamaan todella
mainitsemisen arvoisia tuloksia elämässään. Me ihailemme heitä
ja usein toivomme pääsevämme heidän kaltaisikseen, vapaiksi
elämää hajoittavista ja sielua eri tahoille vetävistä ja repivistä
pyrkimyksistä. Mutta toisaalta nämä yhden asian ihmiset tuntu-
vat meistä jollain tavoin luotaan työntäviltä, henkisesti rajoittu-
neilta. Yksipuolisuudessaan he eivät useinkaan huomaa muuten
kuin oman asiansa merkityksen. He näyttävät kadottaneen suh-

teellisuuden tajun, kun muut elämän tekijät ovat heille jotenkin merkityksettömiä heidän edustamansa asian rinnalla. Tämä saat-
taa meidät tavalliset monitouhaiset ihmiset pysyttelemään syr-
jässä tai ainakin kunnioittavan välimatkan päässä noista »aina
yhtä ja samaa jankuttavista» yksilöistä.

Silti meidän täytyy myöntää, että uskonnon maailmassa kaik-
ki todella vaikutusvaltaiset ja voimakkaat persoonallisuudet ovat
olleet juuri tuollaisia heikkoudessaan ja rajoittuneisuudessaan
väkeviä yhden asian ihmisiä. Sellainen mies oli apostoli Paavali,
joka tällä kertaa puhuttelee meitä ja kehoittaa tulemaan hänen
seuraajikseen niinkuin hänestä on tullut Kristuksen seuraaja. Sa-
malla hän ilmoittaa, mikä tuo yksi asia on, jonka rinnalla kaikki
muu saa jäädä syrjään.

Vain yhden asian miehenä opettaja on tässä seurakuntansa
keskellä. Hän on vakaasti harkiten päättänyt jättää kaikki muut
itsessään tärkeät asiat sivuun tuon yhden rinnalla. Toisten syr-
jäyttäminen ei johdu unohtamisesta vaan koska tuo yksi vain
kelpaa pelastuksen perustukseksi, nimittäin Jeesus Kristus. Hän
tunsi tarkasti sen pelastuksen tien, jota juutalainen lakihurskaus
suositteli: lain käskyjen tunnollisen noudattamisen. Paavali oli
omassa elämässään saanut kokea sen tien riittämättömyyden.
Jeesuksen Kristuksen rikas henkilöllisyys: hänen ainutlaatuinen
suhteensa taivaalliseen Isään, hänen monet ihmisrakkaudesta joh-
tuneet ihmetekonsa, hänen voimallinen opetuksensa Jumalan
valtakunnasta, olivat Paavalille tuttuja, mutta vain yksi kelpaa
iankaikkisen autuuden perustukseksi: ristiinnaulittu Jeesus Kris-
tus, Jumalan Poika, joka näin on tullut maailman Vapahtajaksi.
Jos hän ajatteli näiden Jeesuksen elämän historiallisten piirtei-
den lisäksi korotetun Kristuksen merkitystä; Häntä Jumalan lain
täyttäjänä ja uskovien uuden elämän esikuvana sekä Jumalan
valtakunnan hallitsijana, eivät nekään merkinneet mitään. Kun
on kysymys syntisen ihmisen ainoasta turvasta elämässä ja kuole-
massa, lohdutusperustaksi kelpaa vain Jeesus Kristus ristiin-
naulittuna.

Mutta Paavali ja kaikki ne hänen seuraajansa, jotka ovat olleet yhtä yksipuolisia, ovat saaneet kokea, että ristin julistukseen liittyy ehdottomasti ristin pahennus. Tuollainen yksipuolinen opettaja ja pelastuksen kalliolle päässyt kristitty uskonveli ja -sisar saa osakseen moitetta ja väärinymmärrystä niin hyvin suruttoman kuin uskovien maailman puolelta. »Koko maailman autuus» on »löysää oppia», mistä, jos se todella omaksutaan, on seurauksena suruton elämä lihan vapaudessa. Tällaiset väitteet eivät ole olleet tuntemattomia Suomen Siionissakaan. Ristin pahennusta täytyy vielä tänä päivänä kantaa jokaisen kristityn, jonka ainoana rikkautena ja pelastuksen toivona on Jeesuksen Kristuksen risti, minkä kautta ristin kantaja on ristiinnaulittu maailmalle ja maailma hänelle.

Mutta tähän apostolin sanaan, ettei hän tahdo tietää mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta ja hänestäkin ristiinnaulittuna, sisältyy edellisen lisäksi toinenkin ajatus. Ristiinnaulittu Jeesus Kristus ei ole kristitylle yksinomaan sielun pelastuksen a ja o, ainoa kallio ja kulmakivi, vaan myös se puku, jossa hän esiintyy ihmisten keskellä samoin kuin Jumalan edessä. Onhan meille kaikille tuttu tuo Jumalan sanan viittaama pelastuksen tie. Jeesus Kristus on se vaskikäärme, johon katsomalla syntinen tulee terveeksi sairaudestaan. Samalla se on kuitenkin monelle tuntematon ja suorastaan vastenmielinen tie. Luonnollinen ihminen on haluton ja järjen juonittelun takia vastahakoinen yksipuolisesti pitämään kiinni tästä perustuksesta. Vaikka tiedämmekin olevamme muuten hukassa ilman Jeesusta ja hänen ansiotaan, on kuitenkin turvaamisemme häneen kaikesta sydäimestä usein yhtä kaukana tiedostamme kuin itä on lännestä. Jokainen päivä asettaa meidät koetukselle: jaksammeko käytännössä sydämen turvapaikkana pitää Jeesusta Kristusta ja hänen ristiään? Olemmeko ihmisten keskellä myös sellaisia, joiden elämä todistaa heidän uskostaan ja uskonnollisesta tiestään?

Meillä on kirkkovuodessamme ja jumalanpalveluselämässämme aikoja ja tilaisuuksia, jotka erityisesti hiljentävät meitä ris-

tiinnaulitun eteen. Sellaisia ovat paaston aika, joka päättyy hiljaiseen viikkoon ja Herran Ehtoollispöytä. Silloin Jeesus Kristus asetetaan jälleen silmiemme eteen nimenomaan »vain ristiinnaulittuna». Kohotatko katseesi häneen, tuohon merkkiin, jossa yksin olet voittava sielunvihollisen, synnin ja kuoleman turmiovallat? Osoitatko häntä myös toisille synnin murtamille tuollaisena ainoana elämän ja pelastuksen merkinä? Kristuksen rakkauden tulisi ohjata meitä siihen entistä enemmän tänä aikana.

Kristuksen pelastama ihminen seisoo myös Jumalansa edessä yhden asian ihmisenä, kun Jumalan laki ja omatunto häntä tuomitsevat synnin tähden. Tuo yksi asia: ristiinnaulittu Jeesus Kristus, on hänen puolustajansa myös kuoleman hetkellä ja kerran viimeisellä tuomiolla. Kyllä silloin tarvitaan oikein vakavaa päätöstä olla mistään muusta tietämättä kuin tästä: syntisten ainoasta turvapaikasta, siitä nimestä, jossa hurskas löytää itselleen vahvan varustuksen ja saa avun otolliseen aikaan.

Ystäväni, ken lienetkin: kadotetun Karjalan entinen asukas tai muun Suomen heimon jäsen! Jos olet väsynyt omiin keinoihisi etsiessäsi autuuden perustusta, anna kunnia Jumalalle ja hänen valmistamalleen uudelle elävälle tielle. Pyydä armoa tullaksesi tässä suhteessa vain yhden asian ihmiseksi. Yritä joka päivä asettua sydämessäsi syntejään itkevän Pietarin, Jeesusta rakastavan syntisen vaimon ja katuvan ristin ryövärin seuraan! Siinä seurassa saat vielä suurempia nähdä: ristiinnaulitun lävitse sinua kohti loistavat rakkaan taivaallisen Isäsi kasvot.

I. K a r v o n e n.

Kirkkoherra

MARTTI KOHONEN

on syntynyt 2. 10. 1908 Impilahdella. Valmistuttuaan papiksi hän hoiteli papinvirkoja Lumivaarassa ja Säkki-järvellä. Viipurin tuomiokirkkoseurakunnan kirkkoherran apulaiseksi hänet määrättiin 1. 1. 1938 sekä armovuoden saarnaajaksi 1. 9. samana vuonna. Harlun seurakunnan viralliseksi apulaiseksi hänet määrättiin 1. 9. 1940 sekä v.t. kirkkoherraksi 1. 1. 1941.

»Muistakaa entisiä päiviä»

Hebr. 10: 32.

Uuden Israelin opettaja ja Herran seurakunnan rakentaja siirtää näillä lohdullisen kehoituksen sanoilla lukijoittensa huomion muinaisiin päiviin. Hänen tarkoituksensa ei ole opastaa sielua pakomatkalle jonnekin taakse jääneen elämän sokkeloiselle kivikkopolulle. Hänelle retki muistojen maailmaan on hiljentymistä kuuntelemaan parempien aikojen toivoon kurkottautuvan sielunsa väräjäviä ääniä. Hänen särjetty sydämensä ja nöyrä henkensä etsii valoa ja voimaa pyhyydestä ja korkeudesta, josta on tullut johdatus entisiin päiviin ja lupaukset tulevaisen varalle.

Tahtonemme nyt mekin jättää muutamaksi tuokioksi monelle niin uuvuttavaksi muodostuneen kiireen ja varata aikaa retkeä varten omaan ja seurakuntamme elämään liittyvän menneisyyden poluille, kotoisen viihtyisyyden ja elämänonnon valottamiin hetkiin tai toisaalta aikoihin, jolloin kärsimykset ja taistelut toivat vaihteen varjon yllemme, liittyvät varmaan sydänäännet, mit-

kä voimakkaimmin tuntuvat sieluumme kantautuvan entisten päivien muistoista. Emme lähde vuolaan Jänisjoen (Jananuksen) partahille ja välkkyvän Laatokan rantamille ihannoidaksemme menneessä kaikkea, vaan ennen kaikkea pyytäen etsiä ja muistaa entisissä päivissä sellaista, mikä puhuu meille meitä uskollisesti rakastaneen ja kärsivällisesti hoitaneen Herran armotöistä synnyintienoilla ja siirtolaisuusvaelluksella. Käsittääksemme tällainen muistelo parhaiten voi estää joutumasta alakuloisuuteen sekä tuoda lohdutusta ja uutta toivoa.

Muistanemme monia seurakunnallisia juhlia, jumalanpalveluksia ja kodeissa vietettyjä perhetilaisuuksia, jotka silloin sisällisesti merkitsivät paljon ja joista monen sydämeen tuli »parempi tavara, joka pysyy» (Hebr. 10: 34). Muistojen henkinen voima nostaa kaipaavan katseen näköpiiriin kuvat niistä pyhistä paikoista, joissa Herraa palveltiin kotona tai vierailta veräjillä, tai jonne vainajat saatettiin viimeisellä matkallaan. Muistatte hyvin, että pyhäkouluissa, rippikoulussa ja nuorisopiireissä pyydettiin lapsia ja nuoria opastaa ystävyysliittoihin ikiaikojen Jumalan kanssa. Muistatte johtajianne, jotka puhuivat teille Jumalan sanaa, ja ystäviä, jotka vuodesta toiseen kokoontuivat kanssanne raamattupiireihin ja ompeluseuroihin. Laulavan Karjalan lapsina muistatte sen, ettei annettu, päivän askarten hellitettyä otettaan, hämärtyvien iltojen mennä ohitse hyödyttömästi, vaan veisuun, kuorolaulun ja monien muiden hyvien harrastusten merkeissä etsittiin henkistä virkistystä ja rikastumista.

Työn ja vapauden alttarille kannetut uhrit eivät ole olleet Harlunkaan osalta vähäiset. Emme voi unohtaa sitä elämänuskallusta ja päättäväisyyttä, millä ponnistauduttiin esim. jälleenrakennuskautena ahkeraan työhön isiltä perityillä viljelmillä ja uudisraivioilla, kotona ja tehtaissa. Vaikka kehitys ei ole aina kulkenutkaan rauhallisen hyvinvoinnin tietä, ei se ole silti vienyt holtittomaan ajalehtimiseen toivottomuuden pimeällä merenselällä. Nähtiinhän kyllä niitäkin, jotka riensivät hetken unohdusta etsimään tämän maailman likakaivoista itselleen kohtalokkaalla

tavalla. Seurakunnan tehtävä ja tarkoitus oli tällaisiinkin vammoihin tuoda lääkkeeksi totuuden ja armon sanaa.

Harlu kuului seurakuntien joukossa nuoriin, ollen vapautemme aamunkoiton lapsi. Ollen muodostettu pääasiassa Sortavalan maaseurakunnasta ja sittemmin siihen liitetyistä pienemmistä osista Impilahtea, Ruskealaa ja Soanlahtea (Suistamoa), Harlun suhteen on hyvin ymmärrettävissä, että näin istutetun uuden taimen juuret eivät ehtineet niinkään painua alaspäin omaan pohjaan, vaan levittäytyivät naapuripitäjien suuntiin. Sinnepäinhän monia vielä eläviä harlulaisia yhdistivät hengen ja veren siteet, sukulaisuus. Kun tämän kotipuun vuosirenkaita ehti näiden murosaikojen välillä varttua vain 20—30, ei sulautumista sanottavammin vielä ollut tapahtunut niissäkään ihmisissä, jotka siellä elivät vaihtelevan, rehevän luonnon keskellä vakinaisemmin kuin alati liikehtivä teollisuusväestö. Vasta nyt toisen ja kolmannen sukupolven rajoille tultaessa olisi ollut harlulaisissa odotettavissa mielten sulautumista yhdeksi ja samaksi pitäjähengeksi.

Että seurakuntaelämässäkin ankkuri vielä oli kiinni irtokivissä, näkyy siitäkin, minkä vaiheiden kautta kirkkokysymys ja eräät muut aikanaan polttopisteeseen tulleet asiat joutuivat kulkemaan. Sen verran toivon valoa näkyi, että ensimmäiselle evakkomatkalle jouduttaessa kirkko oli piirustuksissa hahmoiteltuna ja ensimmäiset toimenpiteet suoritettu sen rakentamiseksi Kuusikkokummulle, mikä talvisodan rintamajoukkojen suorittamien raivausten johdosta muuttuikin koivikoksi. Tunnetuista syistä tämä toive ei täyttnyt, ja niin saatiin evakkotiellä ja välikauden jälleenrakennus- ja sotilashallinto-oloissa tottua tulemaan toimeen ilman omaa kirkkoa tai kokoushuonetta. Vailla yhteyttä entiseen seurakuntaelämäään ei kuitenkaan oltu, sillä olivathan tuttuja ja läheisiä ne henkilöt, jotka liikkuivat sanan ja sakramenttien asioilla. Näillä matkoilla sekä yhteisissä murheissa ja iloissa tutustuminen seurakuntalaisiin kehittyi ja syveni erottamattomaksi ystävydeksi. Kaikissa oloissa se on sellaisenaan kiitollisen muistamisen aihe.

Olen tämän muistokirjoituksen kirjoittanut hyvin vaatimattomalta paikalta lähtien ja hyvin tietoisena edellytysteni rajoittuneisuudesta. Harras toivoni kuitenkin on se, että näittenkin hajanaisten muisteloiden kautta käteenne tulisi johtolankoja, jotka kukin sisimmässään omakohtaisesti läheisempiin yhteyksiin elämäänsä yhdistäisi ja niin tulisi opastetuksi muistamaan entisiä päiviä, samoin kuin valon saatua ylhäältä, kestäämään kärsimysten ja koettelusten taistelut sekä lopulta saavuttamaan sen, mikä on Herran sanassa luvattu, »perintöosan pyhitettyjen joukossa».

M a r t t i K o h o n e n.

Kirkkoherra

BRUUNO KUNNALA

on syntynyt 6. 10. 1891 Kirvussa. Hoidettuaan ylimääräisiä papinvirkoja Räisälässä, Vehkalahdella, Haminassa, Heinjoella ja Savitaipaleella, hän 1. 5. 21 tuli Ristijärven kirkkoherraksi, 1. 5. 1925 Muolaan kappalaiseksi, 1. 7. 1927 Haukivuoren kirkkoherraksi, 1. 5. 31 Kirvun kappalaiseksi, 1. 5. 36 Uukuniemen kirkkoherraksi ja 1. 5. 1944 Antrean kirkkoherraksi.

Kauniit satamat

»Jo vaivoin kuljettuamme pitkin sen rantaa saavuimme erääseen paikkaan nimeltä Kauniit Satamat.»

Apt. 27: 8.

Vaararikas oli apostoli Paavalin Välimeren matka. Myrskyinen meri uhkasi vajottaa matkaajat syvyyteensä. Satamien turviin oli pursi ohjattava meren pauhuista. »Kauniissa Satamissa» sai Paavali ja hänen kanssamatkaajansa turvan ja suojan.

Ihmiselämää voisimme myöskin verrata Välimerellä matkaimiseen. Purjehdimmehan me sillä elonmerellä, joka sijaitsee kehdon ja haudan välillä. Tällä elonmerellä uhkaavat meitä moninaiset vaarat: synnin ja luopumuksen, kärsimysten ja kuoleman vaarat. Korkeina ja uhkaavina ovat kuohuneet hyrskyt elämän välimerellä viimeisenä elettyinä vuosikymmeninä. Kauniita, suojaisia satamia kaipaa elonmeren matkamies vaarojen keskellä. Hyvä Jumala on heikoille lapsilleen tällaisia turvasatamia suonutkin, jopa kaikkia ikäkausia varten.

Aidin hellä syli, isän turvaista polvi ovat pienen lapsen kaunis satama, jossa lapsen kyyneleet kuivataan ja surut vaiennetaan.

Armas koti on lapselle, nuorelle ja vanhallekin kaunis satama, joka tarjoaa apuansa, lepoansa ja iloansa elämän vaaroissa ja taisteluissa.

Onnellinen on se lapsi, joka saa leikkinsä leikkiä oman kodin permannolla.

Onnellinen on se nuori, jolle suodaan nuoruusunelmassa unelmoida kotikoivun tai -pihlajan varjossa.

Onnellinen se mies ja nainen, joka miehuusvoimansa ja kuntonsa saa uhrata oman kodin parhaaksi.

Onnellinen se sairas ja vanhus, jonka viimeinen matka saa alkaa kotiportaiden edustalta siunatun maan portteja kohti.

Kodin piirissä ihmislapsi saa kokea pyhimät ja siunatuimmat hetkensä. Kodin katon alla terveyden ja myötäkäymisen ilot iloitaan ja sen suojissa kärsimysten, sairauden ja vastoinkäymisten surutkin surraan. — Mikä kallis Jumalan lahja onkaan koti, kotiseutu, vanhemmat, sisaret, sukulaiset ja ystävät!

Suomen kansa, rakasta kotia ja kaikkea sen piiriin kuuluvaa! Se on kaunis satama elämän myrskyissä.

Apostoli Paavalin piti jättää Kauniit satamat ja purjehtia jälleen Välimeren myrskyihin, joista haaksirikon kärsittyään hän hädin tuskin pelastui.

Moni lapsi on jäänyt osattomaksi äidin sylin lämmöstä. Moni nuori on saanut iloita kodin piiristä, vanhempien huolehtivien silmien alta kauas maailmaan vieraille veräjille, kaupunkien liukkaille, langettaville kaduille. Nuori ihminen voi joutua silloin »kuin lastu lainehille ilman ohjaajaa».

Oudoilla asuinsijoilla, vierailla veräjillä: siirtolaisuudessa, ködittomuudessa, huolien ja murheitten alla on rakas taivaallinen Isämme suonut sydämилlemme kauniin sataman, jossa turvallisuus ja huolenpito ympäröi meitä.

Jumalan sana on ihmissydämen kaunis satama.

Kun ihmissielu hiljenee Jumalan sanan ääreen saadaan kokea, kuinka Jumala sanansa kautta siunaa ja auttaa meitä. Murheelliselle sydämelle sana rientää avuksi. Se kuiskaa sydämel-

lemme: »Älkää mistään murehtiko.» »Heittäkää murheenne Hänen päällensä, joka pitää huolen teistä.» Hän, joka ruokkii taivaan linnut ja huolehtii kedon kukkasista, pitää huolta myös kuvastansa, ihmislapsesta. Älköön siis teidän sydämenne murheellinen olko, luottakaa Jumalaan ja luottakaa Jeesukseen!

Jumalan sana varoittaa synnistä. Taivaallinen Isä tahtoo lapsensa tehdä onnelliseksi. Synti turmelee ja raunioittaa ihmistä. Jumalaton vanhenee kuin vaate. Synti tuottaa raskaita ristiriitoja yksilölle, kodille ja yhteiskunnalle. Jokainen, joka syntiä tekee, on synnin orja ja joutuu paatumukseen. Se kantaa huonon palkan ajassa ja iäisyydessä. Synnin palkka on kuolema.

Kuitenkaan ei Jumalan sana opeta, että ihminen voisi kehittyä pyhäksi ja synnittömäksi. — »Jos sanomme, ettei meillä syntiä ole, me petämme itsemme eikä totuus ole meissä.» Mutta Jumalan sana vaikuttaa meissä Pyhän Hengen kautta halua kilvoitella syntiä vastaan, niin ettei ihmisen ilo ole synnissä, vaan murhe ja katumus voimattomuudesta. Jumalan sana ei myöskään opeta kilvoittelemaan meitä siinä mielessä, että me kilvoituksen kautta autuaaksi tulisimme, vaan että omistaisimme ja säilyttäisimme Kristuksessa Jeesuksessa iankaikkisen elämän. Sillä Jeesuksen siunatussa nimessä ja pyhässä sovintoveressä on meillä syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus.

Huonoa kilvoittelijaa ahdistaa usein epäily Jumalan armosta. Riittääkö Jumalalla niin paljon armoa ja anteeksiantamusta, kun omatunto ilmoittaa joka päivä syntivelan Jumalaa kohtaan vain kasvavan. Jumalan sana vakuuttaa, ettei armon kautta synti kartu, vaan Jeesuksessa Kristuksessa on jokapäiväinen anteeksiantamus. Kolmannen uskonkappaleen selityksessä Luther opettaa: »... jossa kristikunnassa hän joka päivä armollisesti antaa minulle ja kaikille uskoville Kristuksessa kaikki synnit anteeksi.»

Jumalan sana on ihmissydämen kaunis satama, jossa säilyttämme toivon sekä ajalliseen että iankaikkiseen elämään nähden.

Mutta elämä on lyhyt. »Se pakenee kuin varjo eikä täällä ole yhtään viipymistä.» Välimeren matka päättyy kerran. Sen toi-

sella rannalla odottaa päätesatama, taivaallisen Isän koti. Jokaiselle on sinne sija valmistettu. Jeesuksen veren kautta on oikeus käydä Jumalan pyhään sisälle.

Siksi ystävä, riisuutukaamme kaikesta omastamme ja pukeutukaamme Karitsan veren valkaisemiin vaatteisiin, jotta taivaan kodin ovet meillekin avautuisivat.

Taivaan koti on Jumalan lasten kaunis satama kirkkaudessa.

B r. K u n n a l a.

Pastori

SAKARI JOHANNES LEHTONEN

on syntynyt 25. 11. 1903 Tampereella. Toimittuaan ensiksi Tampereen papiston apulaisena hänet 15. 6. 1929 määrättiin Viipurin maaseurakunnan läntisten esikaupunkien papiksi ja v. 1932 tuomiokirkkoseurakunnan papiston apulaiseksi. Tätä tehtävää hän hoiteli vainovuosiin saakka.

Osta silmävoidetta, että näkisit

Ilm. 3: 17—18.

Vähässä Aasiassa oli Lykuksen laaksossa Syyrian Antiokus II:n perustama kaupunki, jolle hallitsija puolisonsa Laodiken mukaan oli antanut nimen Laodikea. Alueensa hedelmällisyydellä, runsaalla villantuotannolla, kaupalla ja teollisuudella se oli kohonnut hyvin vauraaksi. Kristinusko levisi sinne jo hyvin varhain. Apostoli Paavali on kirjoittanut tälle seurakunnalle kirjeen, joka kuitenkin on kadonnut. Vielä nytkin todistavat mahdollavat rauniot kaupungin muinaista komeutta.

Patmoksen suurella näkijällä Johanneksella oli asiaa Vähän Aasian seurakunnille ja niitten johtajille. Efeson, Smyrnan, Pergamon, Tyatiran, Sardeen, Filadelfian ja Laodikean seurakunnille on kullekin apostolin sana, jotka voimme lukea ilmestyskirjan toisessa ja kolmannessa luvussa.

»Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos.

Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit».

Laodikea oli roomalaisaikana kukoistava kauppakaupunki, kuuluisa villateollisuudestaan ja lääkärikoulustaan. Lähetyskirje Laodikean seurakunnalle viittaa ilmeisesti puhuessaan rikkaudesta, vaatteista ja silmävoiteesta juuri niihin seikkoihin, joista Laodikea silloin tunnettiin.

Maallisessa rikkaudessa on rikkauden viettelys. Rikkaasta nuorukaisesta Jeesus sanoi: »Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on paljon tavaraa, tulla sisälle Jumalan valtakuntaan». Tosin hän ei sanonut: rikkaan on mahdotonta tulla sisälle Jumalan valtakuntaan. Kun opetuslapset kiinnittivät tähän tosiasiaan huomionsa ja rikkaan nuorukaisen takia olivat murheissaan, niin Jeesus sanoi: »Ihmisille se on mahdotonta, mutta ei Jumalalle, sillä Jumalalle on kaikki mahdollista».

Köyhyys sinänsä ei ole ehto Jumalan valtakuntaan pääsemiseen. Köyhyydellä on samaten omat viettelyksensä. Ehkäpä suuremmatkin kuin rikkaudessa. Mutta kyllä se lopulta on yksin Jumala, joka pelastaa ihmisen synnin merestä Jumalan valtakuntaan, hukumasta pelastuslaivaan. Vain Jumalalle on mahdollista johtaa ihminen, rikas ja köyhä, sisälle armon valtakuntaan. Ja tämä tapahtuu yksinomaan armosta.

Kun sanoma sovitetusta Jumalasta otetaan vastaan täällä synnin maailmassa, koetaan pelastus. Jeesus on meidän vanhurskaudemme. Jeesuksen tähden ei meille lueta meidän syntejämme, vaan ne annetaan anteeksi. Niitä ei lueta meille.

Tämän sovintosaarnan olivat laodikealaiset kerran ottaneet vastaan. He olivat päässeet sisälle Jumalan valtakuntaan. Ehkä he olivat olleet palaviakin uskossaan ja rakkaudessaan. Mutta he olivat langenneet rikkauden viettelykseen ja tulleet penseiksi.

Ensimmäinen into oli laannut, tilalle oli tullut kuollut usko. Sellaisessa tilassaan he olivat tuomion alaiset. He eivät tosin nähneet omaa vaaranalaista tilaansa. He sanoivat: me olemme rikkaita, me emme mitään tarvitse. Mutta juuri siksi heille piti sanoa: juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.

Onko tämä myöskin meidän tilamme? Onko Herran sana myös tänä aikana Suomen seurakunnille: sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja alaston? Luulemmeko itsemme rikkaiksi, kun meillä on Jumalan sana ja sakramentit? Kun meillä on kirkon ovet avoinna ja herätyskokouksia ja hartaustilaisuuksia pidetään ennatysmäärin? — —

Ja onko tämä sinun tilasi, sinä sanankuulija tai -julistaja? Kyllä, olet paljon saanut rikkautta ylhäältä, kun olet kerran tullut synnin ja armon tuntemiseen. Oli suuri lahja ylhäältä, kun Jumala lunasti sinut kadotetun ja tuomitun ihmisen. Mutta oletko sitten langennut ei vain maallisen rikkauden vaan myöskin hengellisen rikkauden takia paulaan, niin että luulet olevasi rikas, vaikka tosiasiassa olet kurja ja alaston, jopa sellainen, että sinun alastomuutesi häpeä näkyy?

Herra herättäköön meitä tänä päivänä sekä suruttomuuden että myöskin hengellisen kuoleman unesta!

Meitä neuvoo sana ostamaan tulella puhdistettua kultaa, että rikastuisimme. Me tarvitsemme lisäksi valkeat vaatteet ja silmävoidetta, jotta näkisimme.

Pyhä Henki, totuuden henki on paras silmävoide. Suomen Lähetysseuran kustannuksella on ilmestynyt kirjanen nimeltä »Ihmissydän», jossa on kuvasarja teksteineen. Monien hurskaiden ihmisten pyynnöstä se ilmestyi saksaksi v. 1732 ranskan kielestä käännettynä. Sen nimeksi pantiin: »Hengellinen sielun kuvas-tin, josta jokainen pelastusta kaipaava ihminen voi nähdä itsensä, tuntea oman sielunsa tilan ja sovittaa sen mukaan elämän-vaelluksensa hyödyllisesti».

Sata vuotta myöhemmin saksalainen pappismies Johannes

Gossner laati tälle kuvasarjalle selitykset. Tässä kirjassa on kuvat ja selitykset ihmissydämen erilaisista tiloista. Niinpä on siellä myöskin Laodikean seurakunnan jäsenten sydämen tila. Kuudes kuva tässä kirjassa nim. on juuri sellaisen ihmisen sydämen tila, jonka into on kylmennyt ja rakkaus maailmaan herännyt. Sydämen sisimmässä ovat Jeesuksen kärsimyksen merkit vähentyneet ja armon liekit sammuneet, usko on himmentynyt ja sen valo ja loiste kadonnut. Ihminen käy silloin hyvässä penseäksi ja uneliaaksi, laiminlyö rukouksen ja valvomisen, mutta katselee sen sijaan pirteästi tämän maailman turhuutta ja antautuu yhä enemmän nauttimaan tämän maailman ja lihan iloja, kunniaa ja tyydytystä.

Maailmaa kuvaa miekkamies, joka tunkeutuu väkivalloin sydämeen sisälle. Ja kun ihmisellä ei ole uskonvoimaa, ei rohkeutta, uskon valoa eikä rakkautta, niin sydän tulee valloitetuksi. Paikalle joutuu silloin myös saatana joukkoineen ja päästää sydämeen nuo hirmuiset petoeläimet: riikinkukon, joka edustaa ylpeyttä; pukin, joka edustaa irstaisuutta ja saastaisuutta; sian, joka edustaa kohtuuttomuutta; sammakon, joka kuvaa himoa; käärmeen, joka kuvaa kateutta ja vahingoniloa; tiikerin, joka kuvaa vihaa ja kostonhimoa sekä kilpikonnin, joka kuvaa laiskuutta.

Ihminen luulee olevansa rikas, kun Kristuksen kärsimyksen merkit juuri olivat hänen sydämessään, niiden lämpö vielä tuntuu siellä. Mutta tosiasiaassa hän on köyhä ja kurja ja alaston.

Tällaiselle ihmiselle on p. Henki, totuuden henki ainoa silmävoide, joka avaa näkemään todellisen tilan ja johtaa ihmisen kauhistumaan omaa tilaansa.

Silloin aletaan kysyä, missä ovat minun valkeat vaatteeni, ja mistä saisin tulessa puhdistettua kultaa?

Tänä päivänä vielä kaikuu sovintosaarna keskuudessamme. Jeesuksen Kristuksen kärsiminen ja kuolema ristinpuulla asetetaan vielä tänään katseltavaksemme, jotta siitä saisimme tulessa puhdistettua kultaa ja valkeat vaatteet yllemme.

Jos siis on niitä, jotka Laodikean seurakuntaväen kanssa ovat hyljänneet ensimmäisen rakkautensa, muistakaa, mistä olette langedenneet pois ja tehkää parannus. Alkakaa tehdä niitä ensimmäisiä tekoja. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille!

Tuntuu siltä, että elämme lopun aikaa. Puoliyön hetki lähestyy. Tulee yö, jolloin ei enää katoamatonta elämän sanaa saarnata. Jolloin olemme ilman kaikkea valoa. Jolloin Jumalan sana otetaan meiltä pois.

Silloin kyllä havaitsemme oman köyhyytemme.

Mutta havaitkaamme se nyt jo, kun vielä voimme saada oman tosiasiallisen köyhyytemme tilalle tosi rikkauden. Oman alastomuutemme peitteeksi vanhurskauden vaatteet ja omaan sokeuteemme silmävoidetta, joka auttaa meidät näkemään.

S a k a r i L e h t o n e n.

Pastori

UUNO HENRIK (HEIKKI) LEMPINEN

*on syntynyt Sortavalan maaseurakunnassa 19. 8. 1909. Valmistuttuaan papiksi hän toimi Vehkalahden, Suursaa-
ren, Joutsenon ja Ihantalan seurakunnissa, kunnes 1. 5.
1937 siirtyi Pyhäjärven Vpl. kappalaiseksi.*

Muista, kuka kanssas kulkee

Syyskesällä, elokuussa v. 1939, vietettiin eräässä Karjalan Kannaksen seurakunnassa sikäläisen Nuorten Kristillisen Yhdistyksen järjestäminä kesäjuhlia, joilla oli mukana juhlaväkeä runsaasti naapuriseurakunnistakin. Juhlien tunnukseksi oli valittu Raamatun sana 5 Moos. 6:12: »Varo, ettet unhotta Herra». Juhlien puheissa muistutettiin m.m. siitä, että esim. maantiellä eri kulkuneuvoilla ajavia varten on tien vieressä erilaisia yleisiä varoitusmerkkejä, joiden tarkoituksena on ajoissa huomauttaa siitä, että edessä on vaarallinen paikka ja siksi on ajettava varovasti. Tämän perusteella teroitettiin vakavasti, että myös elämän tiellä on tällaisia yleisiä varoitusmerkkejä, joiden tarkoituksena on pysähdyttää ihmistä muistamaan sekä elämän tien vaaroja että Häntä, elävää Jumalaa, joka matkalaisia auttaa ja johdattaa ja jota ilman ei saataisikaan askeltakaan otetuksi. »Varo, ettet unhotta Herra».

Nämä juhlat pidettiin siis elokuussa 1939. Ajan paino tuntui, jo, vaikka ei vielä osattukaan aavistaa kaikkea sitä, mitä edessä tuli olemaan. Vielä nyt, toistakymmentä vuotta myöhemmin, ovat nuo juhlat mielessä hyvin läheisinä ja elävinä. On joutunut usein

ajattelemaan, että tuo juhlien tunnussana oli silloin todella oikealla ajalla sanottu sana, Jumalan antama. Sen kautta tahdottiin sanoa jokaiselle juhlilla mukana olleelle: Edessäsi on suuria vaaroja, raskaita, vaikeita aikoja sekä ulkonaisesti että sisäisesti. Varo niiden kohdatessa, ettet unhotta Herraa.

Tiedämme kaikki sanomattakin tarpeeksi hyvin, mitä sen jälkeen on tapahtunut. Ehkäpä tuo juhlien tunnussana pitää kuitenkin paikkansa nytkin ja sitä sopii muistuttaa näin jälkeenkäinkin. Varo, ettet unhotta Herraa. Voi kun tällainen sana saisikin elävästi koskettaa jokaisen karjalaisen sydäntä. Kyllähän me häntä hetkinä, vaikeina päivinä, monastikin olemme Herraa muistaneet ja Häntä avuksi huutaneet. Mutta monella huutajalla on varmaan kuitenkin ollut samanlainen mieli kuin oli aikoinaan Egyptin faaraolla: kun vaara vähänkin väistyi ja elämä alkoi tuntua kepeämmältä, silloin myös Jumala unohtui ja sydän paatui. Tai olemme koettelemusten päivinäkin saattaneet jopa aivan tietoisestikin kovennuttaa ja paaduttaa sydämemme kun Jumala ei ole vastannut meille sinä aikana ja sillä tavalla kuin me olimme halunneet. Kuinka tarpeellista onkaan meille jokaiselle ja vielä nytkin tämä sana: Varo, ettet unhotta Herraa.

Kauas jäänyttä kotiamme ja kaunista Karjalaamme emme ole unohtaneet. »Maailmaan tieni jos minne mun viekin niin kotoisia kunnaita unhoita en». Eikä tarvitsekaan eikä saakaan unohtaa, väärin olisi sekin. Vielä nytkin kuulee useinkin paljon muisteltavan sitä, mitä kaikkea tavaraa ja omaisuutta sinne kodin mukana jäi. Vähän sai monikin mukaansa tänne uusille asuinsijoille siirtyessään. Mutta taisipa sentään tulla mukaan sellaistaikin mikä olisi saanut jäädä sinne: rakkaus ja taipumus syntiin niinkuin sielläkin, katkeroitunut, napiseva, Jumalaakin joko syyttävä tai Hänet kokonaan unohtanut mieli ja sydän. Historian Jumalanaakaan ei Jumala tarvitse mitään puolusteluja, mutta jos Hän onkin antanut ja antaa vaikeitakin päiviä, on Hän myös antanut ja antaa paljon hyvääkin. Psalmissa 103 kehoitetaan meitä: »Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhotta, mitä hyvää hän on sinulle

tehnyt». Olisi meillekin hyödyllistä pysähtyä esim. juuri tämän ehkä monelle ennestäänkin tutun psalmin sanojen edessä muistelemaan ja tutkimaan sitä, mitä kaikkea hyvää Jumala on antanut ja mistä on syytä kiittää. Karjalaiset ystävät: Karjalaa ja kotiamme muistellesamme koettakaamme muistaa myös, että se Herra, joka ei anna mitään sattumalta, joka aina ensin antaa ja sitten vasta ottaa, antaa ottaessaankin ja jonka ottamisellakin on oma tarkoituksensa, se Herra, joka on kansojen kaitsija ja myös Suomen ja Karjalan historian Jumala, se Herra on halunnut Karjalan ja koko kansamme viime vaiheiden kautta asettaa elämämme tiellä eteemme yleisen varoitusmerkin: Edessäsi on suuret vaarat. Aja varovasti. Muista iäisyyttä. Varo, ettet unhota Herraa.

Mutta tällainen sana ei ole vain varoituksen sana. Se on myös lohdutuksen ja rohkaisun sana. Varoen ja valvoen kulkeva väistää vaaran. Emme tosin voi välttyä kaikista ajallisista vaaroista, joita matkaamme johtava Herra näkee tarpeellisiksi antaa. Mutta voimme välttää suurimman vaaran, kun Jumala antaa syntimme anteeksi ja pelastaa sielumme hukkumasta. Siitä voi Hänen suojeleva kätensä varjella kun Hän on kanssamme ja suostumme Hänen johtoonsa ja kuljemme varoen ja valvoen elämän kaitaa tietä. Ahdistetut karjalaiset ystävät, te, joita ahdistaa ja painaa ei vain Karjalan ja kodin menetys, vaan se, että ette jaksakaan aina muistaa, että Jumalan käsi johtaa ja Hänen silmänsä valvoo vaikeinakin päivinä, muistakaa, mitä Jeesus sanoi viimeisinä sanoinaan: »Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti». Joka päivä — siis ei vain aurinkoisina ja vienon tuulen hyminän päivinä, vaan myös pilvisinä, pimeinä ja myrskyisinäkin päivinä. Ja maailman loppuun asti, siis vielä nytkin. Varo, ettet unhota Herraa — tämä lause merkitsee myös sitä, että saamme muistaa Häntä läsnäolevana, armollisena, auttavana, varjelevana Jumalana.

Saanan tähän liittää myös pari omakohtaista muistoa. Talvisodan sytyttyä sanoi esimieheni, divisioonan pastori rintamalle lähtiessäni: Olkoon Varjelija kanssasi. Talvisodan viimeisinä päi-

vinä taas valmistauduimme erohetkeen eräässä ystäväkodissa. Eteemme avattiin sana Jes. 43: 1—3: »Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltäsi kutsunut; sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny eikä liekki sinua polta. Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi». Ja samoin kuin talvisodan alkaessa myös vastaavasti kesällä 1941 silloinen esimieheni sanoi erotessamme: Muista, kuka kanssas kulkee.

Näiden viimeksi mainittujen virren sanojen kautta pyytäisin nyt erityisesti saada lähettää tervehdyksen karjalaisille ystäville, tutuille ja tuntemattomille. Varo, ettet unhota Herraa, mutta myös ja samalla: muista, kuka kanssas kulkee. Ehkä sopisi syventyä tarkkaamaan koko virttä 168, josta mainitut sanat ovat otetut. Sen kerrotaan syntyneen unkarilaisten kaleeriorjien keskuudessa. Virren sisällön voisi myös sanoa kansallisrunoudestamme tutuilla ja paljon käytetyillä Saarijärven Paavon sanoilla: Vaikka koittaa, eipä hylkää Herra. Muista: Hän kulkee kanssasi, joka päivä, loppuun asti. »Koko tien Hän kanssan' käypi», sanoo saman asian erään tutun hengellisen laulun (485) kirjoittaja. Siinä laulussa sanotaan lopuksi, että kerran, perille päästyä, kiitetään siitä, että Herra on kulkenut kanssamme koko tien. Siellä ymmärretään siis, että kaikki matkan vaiheet, nekin, jotka niitä kokies- sa eivät tuntuneet hyvän Jumalan johtoon sopivilta, olivat sitenkin parhaaksemme tarkoitettut. Täällä arvoituksiksi jäävät asiat selviävät aikanaan.

Niin: varo, ettet unhota Herraa. Mutta myös: muista, kuka kanssas kulkee. Ja kun Hän kulkee kanssasi ja kanssamme, ei sinulta eikä minulta mitään puutu.

H e i k k i L e m p i n e n .

Kirkkoherra, rovasti

JAAKKO OSKARI MARKKOLA

on syntynyt 20. 1. 1884 Ylistarossa. Palveltuaan ensin valtionrautateilla hän valitsi sananpalvelijan tehtävän. Papiksi valmistuttuaan hän toimi luovutetun Kannaksen eri seurakunnissa, kuten Muolaassa, Vuokselassa, Kivennavalla ja Vuoksenrannassa. Äyräpään vt. kirkkoher-raksi hänet nimitettiin 1. 1. 1931 ja vakinaiseksi samaan virkaan vuotta myöhemmin. Hän on siis koko pappina olonsa ajan palvellut Karjalan kansaa.

Me vaellamme toivossa

Ja he rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, kohot-tavat ennalleen esi-isien autiot paikat; ja he uudista-vat rauniokaupungit, jotka ovat olleet autiot polvesta polveen. Vieraat ovat teidän laumojenne paimenina, muukalaiset teidän peltomiehinänne ja viinitarhurei-nanne. Mutta teitä kutsutaan Herran papeiksi, sano-taan meidän Jumalamme palvelijoiksi; te saatte nauttia kansain rikkaudet ja periä heidän kunniansa. Häpeän-ne hyvitetään teille kaksinkerroin, ja pilkatut saavat riemuita osastansa. Niin he saavat kaksinkertaisen perinnön maassansa; heillä on oleva iankaikkinen ilo. Sillä minä, Herra, rakastan oikeutta, vihaan vääryyt-tä, ja ryöstöä, ja minä annan heille palkan uskollis-esti ja teen heidän kanssansa iankaikkisen liiton.

Jes. 61: 4—8.

Nämä profeetan sanat ovat lupauksen sanoja, jotka viittaa-vat parempaan aikaan kuin se, joka on paraillaan eletävänä, ne

ovat toivoa herättäviä rohkaisun sanoja. Herran kansa oli joutunut vaikeaan tilaan, mahtavat pakanalliset kansat ahdistivat sitä ja taivuttivat sen valtansa alle, osa kansasta joutui pakkosiirtolaisuuteen kauaksi pois kotiseudultaan, jonka muistot vaikuttivat kaihoisaa koti-ikävää.

Suuri Jumalan lahja on koti ja isänmaa, kukapa ei sitä tunnustaisi, vaikka asia on kyllä niin, ettemme näitä arvoja tarpeeksi huomaa niin kauan kun saamme kodin suojassa olla, vasta sen menetettyämme tunnemme sen kalleuden, tämän havainnon tekee jokainen lapsi kodistaan erotessa. Mutta kun joudutaan jättämään koti ja kokonainen maakunta sellaisissa olosuhteissa, kun karjalainen heimo on saanut tehdä, niin on se todella raskas menetys. Kun lapsi lähtee kodistaan, niin se on tavallisesti vapaaehtoista inhimilliseen elämän menoon kuuluvaa, ja hän voi vielä sinne palata silloin tällöin, mutta kun on poistuttava kodista vasten omaa tahtoa sen olettamuksen painamana, ettei sinne enää koskaan pääse palaamaan ei edes pikakäynnille, niin eipä ole ihmeteltävää jos mieli käy apeaksi ja kodinkaipuu polttavaksi. Näin on kuitenkin tapahtunut Karjalan kansan suhteen. On täytynyt jättää kaiken mikä oli rakasta ja tuttua aina herttaisilta lapsuuspäiviltä saakka. Näissä olosuhteissa mieli herkimmin suuntautuu ylöspäin ja iäisyys tulee lähemmäksi, me etsimme silloin helpommin apua Jumalalta, joka niin usein on unohdettu menestyksen päivinä, silloin muistuu erityisen rakkaalle kotiseurakunta ja sen kirkko jumalanpalveluksineen. On täällä hajaannuksessakin asuessamme kirkko ja jumalanpalvelus pappeineen, mutta miten lieneekin, sen menneen ja poisotetun muistoissa elää ja se tuntuu rakkaammalta, sunnuntaikin tuntuu olleen siellä Karjassa pyhempi ja sielulle enempi puhuva kuin täällä vieraissa ja oudoissa oloissa. Näin aatokset askartelevat menneissä, mutta lopputulos on tämä: Niin oli ennen, mutta siitä on jällellä vain kaihoisa muisto.

Jumalan kansallakin oli kaukaisessa menneisyydessä menetettyjen johdosta syvä suru sydämessään ja ainainen kaipuu po-

vessaan, monet sen jäsenistä nukkuivat pois näkemättä sydämensä toivon toteutumista. Mutta surujen sortamille ja murheiden murtamille annettiin lupaus parempien aikojen koitosta, ja tämän lupauksen varassa oli keveämpi kantaa taakkaa toivossa, että olot korjautuvat ja tulevat sukupolvet saavat periä menetetyn maan. Rauniot rakennetaan uudelleen siitä huolimatta, että ne ovat olleet autioina sukupolvien ajan. Tällainen lupaus oli voimaa antava ja kärsivällisyyttä lisäävä, sillä se otettiin vastaan Herran sanana, niinkuin kautta aikojen oli uskottu Messiaan maailmantulosta annettu lupauskin. Vanhanliiton hurskaat elivät ja kilvoittelivat lupauksen varassa. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja sanoo Kristuksen tuloa odottavista näin: Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä luvattua saavuttaneet, vaan kaukaa he olivat sen nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä. Hebr. 11: 13. Sukupolvet tulivat ja menivät odotettua näkemättä, mutta kuitenkin lupaus pysyi voimassa, ja täyttymys tuli Jumalan — ei ihmisten — aikana.

Muukalaisina meidän tulisikin tämän lyhyen elämämme vaeltaa, sillä niitä me todellisuudessa vain olemme. Meille kotinsa ja kontunsa menettäneille on annettu luja opetus siitä, kuinka löyhässä olemme kodeissamme, ja kuinka ne täytyy ajanrahdussa jättää ja niistä luopua. Kunhan tällainen riisuminen olisi saanut vaikuttaa sen, että olisi alkanut sitä paremmin näkyä taivas, ja herännyt ikävää sen kodin perään, joka ylhäällä on. Silloin se, mikä tuntui tappiolta, koituukin voitoksi, ja saadaan kokea todeksi apostolin sana: Että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Room. 8: 28. Kunpa niin tapahtuisikin, että ajallisten menetys koituisi iäisten aarteiden ikävöimiseksi, ja ajan loputtua niiden omistamiseksi.

Herra rakastaa oikeutta ja vihaa vääryyttä ja ryöstöä. Mitä täällä joutunemme kin kokemaan, ehkäpä sellaista kin, mikä tuntuu vääryydeltä jopa ryöstöltä kin, niin kristittyinä kaiketi koettatte sen kärsiä nöyrästi annettuna osananne vaikkapa se tuntuisikin vääryydeltä teitä kohtaan. Sillä parempi on hyvää teh-

den kärsiä, jos niin on Jumalan tahto, kuin paha tehdä. 1. Piet. 3: 17. Tämä on synnin saastuttama maailma, jossa vallitsee rakkaudettomuus ja väkevämmän valta. Mutta meidän Jumalamme on kaikesta huolimatta vanhurskas, ja hän rakastaa oikeutta ja on sen kerran toimittava, vaikka hänen oikeutensa monasti viipyy. Hän sanoo: Minun on kosto, minä maksan. Hebr. 10: 30. Tällaisissa kohtaloissa olisi hyvä, että jaksettaisiin pysyä siinä tilassa, jossa jäisi meille omassatunnossamme se todistus, että Jumalan mielisuosio on meidän puolellamme, että asiamme hyväksyjänä on omatunto ja Herran sana, ne ovat jäävittämiä totuuden todistajia. Kaukaisten aikojen kärsivistä, Herraa pelkäävistä ja häntä rakastavista ihmisistä on kirjoitettu näin: Vankien kanssa te olette kärsineet ja ilolla pitäneet hyvänänne omaisuutenne ryöstön, tietäen, että teillä on parempi tavara, joka pysyy. Hebr. 10: 34. Tämä tavara on taivaassa, mutta se on meillä kaikilla kilvoituksen takana. Ei meidän saisi olla tämän suhteen huolettomia, jos siihen vaivumme, niin menetämme perintöosuutemme sen saamiseen. Tässä asiassa ei ole rahtuakaan tinkimisen varaa.

Mutta ihmeellistä kyllä, että on jo kulunut yli kymmenen vuotta siitä, kun olimme pakoitetut lähtemään kodeistamme. Edessämme oli aivan tuntematon taival ja oudot olosuhteet, ja paljon on ollut vaikeuksia matkallamme, toisilla enempi, toisilla vähempi, joillakin niin paljon, että inhimillisesti katsoen näyttää siltä, että he ovat nukkuneet pois ennenaikaisesti, erityisesti vanhempi väestö on kärsinyt olosuhteiden rasituksista. Kunpa olisivat päässeet Jumalan kanssa sapattilepoon. Näin jälestäpäin ajatellen noita kuluneita vuosia, ei ole muuta mahdollisuutta kuin tunnustaa nöyrästi, että meitä on kannettu kuin kotkan siivillä yli suurienkin vaikeuksien. Tottapa annamme siitä nöyrän kiitoksen hänelle, jolta apu on tullut. Kyllä meidän tulisi sydämisämme aivan vakaasti sanoa: Tähän asti on Herra meitä auttanut. 1 Sam. 7: 12. Ja kaiketi meillä on se toivo, että hän on edelleenkin meidän apumme ja siunaa meidän horjuvien vaelluksen.

Ihminen on sellainen, ettei se suosiolla vaivojen alle antau-

tuisi, vaan väistää se niitä tahtoisii viimeiseen saakka. Sitä pahaa, joka meille tapahtuu, on niin vaikeata ottaa Jumalan kädestä, me näemme sellaisissa tapauksissa niin kovin helposti pahat ihmiset, mutta sitä, että Jumala on asioitten takana, on meidän vaikea nähdä. Ja totta onkin, että täällä on sanomattoman paljon pahaa pahojen ihmisten tähden — ja pahojahan me olemme kaikki, mutta Jumala voi toimia niinkin, että hän panee pahankin palvelemaan hänen hyviä tarkoituksiaan. Jos nekin rasitukset, joiden kohteeksi olemme joutuneet, saisivat kääntää meitä elävän Jumalan puoleen, niin meidän taakkamme olisi keveämpi kantaa, ja me tulisimme ajan varrella huomaamaan, että mikä näytti meille tappiolta ja onnettomuudelta, se onkin koitunut meille onneksi ja siunaukseksi, saisimme oppia kärsivällisyyden tuottaman siunauksen, joka osoittautuisi voitoksi. Sillä suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa. 1 Tim. 6: 6. Ja todeksi saisimme kokea hebrealaiskirjeen sanonnan: Mikään kuritus ei tosin sitä saataessa tunnu olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjaantuneet. Hebr. 12: 11.

Kaikesta siitä huolimatta, mitä on Karjalan kansalle tapahtunut, olemme kuitenkin saaneet asettua asumaan ja elämäntehtäväämme suorittamaan yhteisessä isänmaassamme. Toisin on monien muiden pienten kansojen laita, valtiolliset myrskyt ovat ne pyyhkineet pois historian näyttämöltä. Meidän olisi tästä osaksemme tulleet laupeudesta annettava nöyrä kiitos Jumalalle, joka on meitä näin laupeudessaan muistanut. Elvyttäköön tämäkin näkemys meissä toivoa, että oikeuden ja vanhurskauden Jumala on kääntävä Karjalan kansan kohtalon niin, että sen jälkipolvet saavat kerran rakentaa esi-isiensä luhistuneet majat.

Niin, paljon olemme menettäneet ajallista hyvää, jota me elämässämme tarvitsemme ja josta on ehkä ollut vaikea luopua. Älköön kuitenkaan maallisten menetys saako meitä painaa siihen murheeseen, joka saa aikaan hengellisen elämän kuoleman, vaan elvyttäköön kaikki se, mitä on saatu kokea, sitä murhetta, joka

on Jumalan mielen mukainen. Kääntyköön mielemme pois näkyväisistä niihin, jotka ovat näkymättömiä ja kuitenkin iäti pysyväisiä. Täällä ei ole mitään pysyvää eikä kestävää, vaan kaikki katoaa lyhyessä tuokiossa, siitä olemme saaneet hyvän ja näkyvän opetuksen. Mutta kaikesta huolimatta meille jäi vielä kalliina aarteena toivo, ellei sitä olisi, niin me olisimme menehtyneet. Kristityn matkanteko on toivossa vaeltamista, se on sitä ahdistuksissakin ja erityisesti niissä. Sen varassa vaeltava saa kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään. Room. 5: 3—5. Toivo on taivaantien kulkijan matkaeväs, sen varassa vaeltakaamme kohti luvattua unohtaen sen, mikä takana on. Niinpä siis, katse kohti Herraa, hän nostaa, kantaa ja pelastaa.

Ain seuraa sotaa rauha, päivämies palkitaan.
Kun loppuu taipaleemme, voitosta iloitaan.
Me isänmaahan kerran taas yhteen pääsemme,
Jos armon kerjääjinä Jeesusta seuraamme.

J. O. M a r k k o l a.

Kirkkoherra

VIKTOR MUUKKONEN

on syntynyt 22. 8. 1898 Taipalsaarella. Papiksi valmistuttuaan hän toimi ensiksi synnyinseurakuntansa kirkkoherran apulaisena. Sitten Lappeen vt. kirkkoherrana ja armovuoden saarnaajana sekä Rautjärven vt. kirkkoherrana, kunnes 1. 12. 1931 siirtyi Kanneljärven kirkkoherraksi.

Ilmoita, Herra, minulle sinun tiesi

2 Moos. 33: 13.

Esittäessään yllä olevan pyyntönsä Mooses, Herran suuri palvelija, oli sillä kohdalla elämässsänsä, ettei hän uskaltanut ajatella lähteä omien suunnitelmiensa varassa eteenpäin. Olihan kysymys siitä, mikä lopputulos oli nyt valittavalla suunnalla oleva. Ja näin ei ainoastaan hänen omalla, vaan myös Israelin kansan kohdalla, jota johtamaan Egyptin orjuudesta Kaanaan luvattuun maahan Herra oli hänet kutsunut.

Mitä sanoo tämä otsikkomme sana meille? Mitä se sanoo, ajatellen Suomen kansaa kokonaisuudessaan, mitä kotiseutunsa jättäneen Karjalan heimon kohdalla, mitä jokaiselle yksityiselle, pitkän evakkotaipaleen kulkeneelle ja uuteen ympäristöön asettuneelle, siinä elämän tien itsellensä ja läheisilleen raivanneelle, mitä aikaisemmassa ympäristösssä pysyvästikin asuvalle?

Se tahtoo kuin ystävänä olla tarttumassa kädestä ja viemässä ratkaisemaan kaikkia elämän vaikeuksia sillä samalla paikalla,

missä Israelin kansan heikoksi itsensä tunteva suuri johtaja oli silloin, kun hän lausui yllä olevat. Hän oli Herran edessä.

Kansamme kokonaisuudessaan on ollut monta kertaa samojen tuntujen edessä, mikä sai Mooseksen esittämään tuon pyyntönsä Herralle. Muistamme talvisodan raskaat päivät ja toisen sotamme kohtalontuntuiset vuodet ja niiden jälkeisetkin, monessa mielessä ankeat ajat. Muistamme murheen täyden evakkotien, jolle karjalainen heimo sai lähteä rakkaalta kotiseudultaan, jota se ei voi koskaan unohtaa. Sillä aina väikkyä unelmien ja muistojen pyhätössä aikaisemmin elettyjen vuosien ja vuosikymmenien unohtumaton aika.

Yhteisten muistojen puitteissa eroittuvat myös jokaisen yksityisen murheet. Sellaisena piirtyy sielun silmien eteen lähinnä oman kodin menetys, jos on saanut jakaa Karjalan heimon kohtalon. Ja kehyksenä tämän menetyksen kohdalla aukenevat koko kotiseudun armaat kasvot, maisemat, tiet, metsät, järvet, kotikirkko, sen vierellä oleva »Jumalan puisto» nukkujineen sekä koko se elämän kausi, mikä liittyy eroittamattomasti näihin paikkoihin. Ja lisänä tähän kuvaan kuuluu vielä se, mikä jokaisen vaeltajan elämässä on erikoisesti hänelle sattunut, sellaista, mikä on ollut häntä viemässä Herran eteen. Muistatko jotain sattunutta vastoinkäymistä tällöin, hyvä lukijani, tai muistatko sinulle rakasta omaista tai ystävää, joka nyt on poissa viereltäsi? Tai onko sairaus ollut se Herran palvelija, joka on tahtonut pysäyttää sinut tekstimme sanan paikalle?

Ja vielä: monen kohdalla sentään meistä on edellä kosketelun mukana tai ehkä erillisenä siitä, Hengen sisäisen vetämisen kautta herännyt sydämessä sama murhe, joka sai Paavalin huudahtamaan: »Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?» — ja Lutherin valittamaan tuskaisena luostarikammiossansa: »Minun syntini, minun syntini, minun suuri syntini!» Oletko sinä, lukijani, yksi niistä, jolle on tämäkin murhe tuttu?

Suomen kansa kokonaisuutena ei ole vielä ymmärtänyt etsikkoikaansa. Eikä Karjalan heimokaan ole heimona, enemmän kuin muukaan Suomen asujamisto, sen kohdalle tullutta kutsua vastaan ottanut. Mutta on monia, joiden korva »on avautunut kuulemaan opetuslapsen tavalla» heille tullutta Herran sanaa. Eräs karjalainen, monenlaista kokenut perheen isä kirjoittaa: »Olen hyvin usein hiljaisina hetkinäni ajatellut, kuinka raskasta ja toivotonta olisikaan nyt elämä, ellei saisi toivon silmin katsella ylöspäin. Sieltä kaukaa hohtaa uskon silmiin kirkas valo, suuri aurinko, iäinen päivä, sieltä välkkyvät nyt jo kristityn todellinen elämä.» Ja eräs toimen kirjoittaa: »Emme läheskään aina ymmärrä Korkeimman tarkoitusta, mutta kuitenkin ei tapahdu mitään hänen tietämättään. Ja onhan Jumala rikas, niin että Hän antaa ottaessaankin, vaikka emme sitä murheen aikana niin tajuaisikaan.» Ja viime mainittu jatkaa ajatellessaan omaa elämänsä: »Olen tullut huomaamaan, että kun olen alkanut luottaa omiin voimiini, niin olen alkanut tuntea väsymystä. Mutta kun olen tullut siihen, etten kontatenkaan yksin jaksaisi, niin kuorma kevenee, kun saa antautua armon käsivarsien kannattavaksi.»

Mikä on sinun havaintosi elämäsi suurista pysähdyshetkistä, lukijani?

Voimme kaikissa tapauksissa sanoa, että pysähtyminen Herran eteen sillä tavalla kuin Mooses joutui tekemään, ratkaisee kaikki elämämme ongelmat. Ulkonainen elämä vastaisine vaiheineensa saa murheidenkin keskellä oikean ja onnellisen suunnan. Myöskin synnin aiheuttama rauhattomuus tapahtuneissa rikkomuksissa ja olemustamme painavissa raskaissa syntikahteissa haihtuu kuin usva nousevan aamuauringon säteitten tieltä. Näin siksi, ettei kenenkään tarvitse turhaan huutaa ahdistustaan Herran puoleen. Hän on rukouksia kuuleva Jumala. Älä kuitenkaan väsy, jos et heti saisikaan vastausta.

Mikä on sitten se Herran tie, jolle Hän tahtoo johtaa jalkamme, jos sitä Häneltä pyydämme? Yksityisissä elämän kohtaloissa

ja kansan historian vaiheissa sillä voi olla omat yksilölliset piirteensä, mitä Herra kussakin tapauksessa pitää tarpeellisenä. Mutta tuolla tiellä on myös eräs yhteinen tuntomerkki, joka osoittaa, että se on Herran osoittama tie, eikä meidän oman ymmärryksemme ja viisautemme. Se on se, joka kokonaisimpana tulee näkyville Vapahtajamme sanassa: »Minä olen tie.» (Joh. 14: 6). Se, joka elää elämän yhteydessä ja jokapäiväisessä rukousyhteydessä Hänen kanssaan, voi sanoa samalla löytäneensä sen tien, joka johtaa läpi kaiken edessä odottavan perille, iankaikkiseen elämään.

Tuon tien kulkija tietää, ettei ajallisestikaan mitään tarpeellista häneltä puutu. Kuinka voisikaan Hän, joka antoi alttiiksi oman Poikansa rakkaudesta meihin, kieltää muutakaan meille välttämätöntä hänen kanssaan. Jos tarvitsee voimaa ja viisautta kutsumuksensa suorittamiseen, niinkuin Mooses tunsi, jos elämän murheitten paino tuntuu liian raskaalta, kaikessa on elämän koko rikkaus Jeesuksessa meille lahjoitettuna.

Näin sillekin, jota synti painaa ja ahdistaa. Oletko, lukijani, yksi niitä, joille oma elämä ja vaellus, oma syntiluento on tullut murheen aiheeksi? Käy silloin hiljaisena rukoushetkenäsi samalle paikalle, millä Mooses oli, kun hän lukukappaleemme otsikon hetkenä pyysi: »Osoita, Herra, minulle sinun tiesi!» Tuo pyyntö kannattaa. Jospa niitä, jotka sitä pyytävät, olisi paljon Suomen kansan ja Karjalan heimon keskuudessa!

Sillä hän, joka on sanonut: »Minä olen tie», tuli elämään ja rauhaan johtavaksi tieksi silloin, kun hän Golgatan ristillä kuollen sovitti syntivelkamme Jumalan kanssa. Kun tuolle tielle, Jeesuksen veren vihmomalle, astuu, silloin tulee syntisestä pyhä ja taivaalliselle Isälle kelvollinen ja mieluisa. Jokaisen Herran avaaman tien kulkijan kohdalla toteutuu ennustuksen sana, jonka profeetta lausui jo vuosituhansia sitten: »Siellä on oleva valtatie ja sen nimi on »pyhä tie»: sitä ei kulje saastainen. Joka sitä kulkee, ei eksy.»

Ja vasta tällä tiellä opimme kiittämisen jalon taidon. Vain

ajallisten varassa ollen kiitosmieli niin helposti haihtuu. Vasta silloin, kun Jumalan armon ja anteeksiannon virrat pääsevät tulvimaan köyhään ja tyhjään ihmissydämeen, nousee sieltä kiitos, joka tekee murheen ja kaiken inhimillisen heikkouden keskellä kuoleman varjon vaeltajasta jo täällä ajassa uuden, Kristuksessa elävän luomuksen.

Suomen kansa ja uusilla asuinsijoillaan elävä Karjalan heimo tarvitsee enemmän kuin mitään muuta sellaisia yksilöitä, joille tulee jokapäiväiseksi tuo pyyntö: »Herra, osoita minulle sinun tiesi!» Sillä tuo pyyntö merkitsee elämistä ja vaeltamista Kaikkivaltiaan käden väkevässä varjeluksessa. Se merkitsee myös Kristuksen rauhan, kaikkea inhimillistä ymmärtämystä ylempänä olevan, tutuksi tulemistä. Ja se merkitsee samalla sen kokeneen sydämen kiitosmielellä täyttymistä.

Joko sinusta, lukijani, on tullut tämän Jumalan tien kulkija? Jos niin on, pyydä jatkuvasti sitä armoa, että saat kulkea tuota tietä.

Mutta jos et vielä ole tuolla tiellä, pysähdy Herran eteen sinäkin pyytämään: »Herra, osoita minulle sinun tiesi!»

Saat sitä pyytäessäsi itsellesi ja muidenkin kohdalla, joiden kanssa olet kohtalon yhteydessä, ylitse vuotavan siunauksen.

Sillä sen pyynnön kautta viedään jokainen pyytäjä elämän tielle, Kristus-tielle.

V i k t o r M u u k k o n e n .

Kirkkoherra, lääninrovasti

JOHANNES SAMUEL HERIBERT PIHLAMAA

on syntynyt 11. 7. 1891 Uudessakaupungissa. Hoidettuaan papinvirkoja Kerimäellä, Pielisjärvellä, Kuusjärvellä, Nurmijärvellä, Konginkankaalla ja Parikkälässä hänet 1. 5. 1932 kutsuttiin Antrean kirkkoherraksi. Sanoittua tehtävää hän hoiti antaumuksella, kunnes olosuhteet sodan seuraamuksena muuttuivat.

Hänen kanssaan

»— — kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella.» (2 Piet. 1: 18).

Apostoli Pietari oli jo vanha mies, kun hän kirjeessään »hajalla asuville muukalaisille» muisteli pyhää tapausta kirkastusvuorella. Se, mitä hän siellä oli nähnyt ja kuullut, oli lähtemättömästi syöpynyt hänen mieleensä. Se kokemus oli vahvistanut häntä uskossa, että Jeesus oli Jumalan Poika. Profeetallinen sana oli tullut entistä lujemmaksi hänelle. Olihan hän kuullut itse Isän Jumalan äänen todistavan: »Tämä on minun rakas Poikani». Voimme uskoa, että pyhän vuoren muisto rohkaisi Pietaria vielä hänen marttyyrikuolemassaankin.

Karjalan kansallakin on omat pyhät muistonsa. Kotiseutu ja erikoisesti koti — ei väliä, oliko se suuri tai pieni — säilyvät rakkaassa muistossa. Te, Vuoksen vehmailla rannoilla asuneet ent. seurakuntalaiseni, muistelette varmaan kanssani ihania kesäilto-

ja, jolloin laskevan auringon säteet kultasivat virran kalvon ja koko tienoon. Matkamies, joka tällöin joutui kulkemaan esim. Kuukaupin lautalla, ei hevin unohda tuota kaunista näkyä. Lepoisassa tuulessa lainehtivat viljapellot, jotka syyskesällä odottivat leikkaajan sirppiä, ovat niinikään varmasti maamiehen mieltä vielä muistoissakin sykehdyttävä näky. Sellaisiakin muistoja voi sanoa pyhiksi; ainakin rakkaita ne ovat.

Mutta todella pyhiä muistoja ovat ne, jotka liittyvät kirkkotiehen sekä sananviljelyyn kodeissa ja kokoushuoneissa. Keskeisimpänä niissä muistoissa on Herran temppeli, jonka läheisyydessä ovat myös rakkaitten vainajien leposijat. Siellä kotikirkossa Karjalassa te, aikuisempi väki, olette kasteenliittonne uudistaneet. Herkkä oli mieli nuorella silloin, kun ensi kerran laskeutui alttarin ääreen Kristuksen ruumiin ja veren sakramenttia nauttimaan. Oletko, ystävä, säilyttänyt pyhän muiston? Ja miten olet pitänyt pyhänä hetkenä antamasi lupauksen seurata Vapahtajaasi Jeesusta Kristusta?

Kotikirkon alttarin edessä ehkä jouduit antamaan toisenkin uskollisuuden lupauksen solmiessasi avioliiton. Onko liittonne säilynyt eheänä ja oletteko tehneet yhteistä matkaanne Jeesuksen kanssa? Siunattu se koti, jossa eletään Herran kanssa ja hänen kasvojensa valkeudessa. Evakkotien vaikeudetkin ovat silloin helpommat kestää.

Pyhimpiä muistoja elämässämme ovat nimenomaan ne hetket, jolloin Herra tuntuvasti meitä puhutteli, vielä enemmän, jos koimme pelastuksen armon ja pääsimme Herran omiksi. Yhteiset rukous- ja seuratilaisuudet Herran ja hänen ystäviensä kanssa ovat kuin hetkiä kirkastusvuorella. Niihin muistoissa yhä mielellään palaa.

Tällaiset muistot ovat kannattavia. Niistä ei kuitenkaan yksinomaan voida elää. Muistot haalenevat, ellei jatkuvasti ylläpidetä kosketusta Herraan ja hänen sanaansa. Miten on sinun, matkatoverini, siirtolaisuutesi kulunut? Nyt olet kenties jo saanut uuden kodin, jopa viihdyttävänkin. Mutta iäisyyden matkamies ja

siirtolainen olet edelleenkin. Eihän vain kirkkotie ja sananharjoitus ole unohtunut?

On varmaan monella karjalaisella murheellisiakin muistoja — muistoja syntiretkistä, harha-askeleista ja lankeemuksista. Yksi ja toinen on sortunut juoppouteen, joku muuhun huonoon elämään. Jotkut ottivat oppia siitä, kun näkivät uudessa ympäristössään julkeasti lepopäivää rikottavan. Jonkun uskovan kristityn sydämen vainiolla kävi hengellinen halla. Mieli pensistyi ja sydän kylmeni Vapahtajalle. Herran tuli alttarilla sammui. Surullinen näky!

Vieläkö, ystävä, jaksat edes murehtia kuollutta tilaasi? Älä tyydy toteamaan, että halla on käynyt. Etsi kiireesti jälleen elävää yhteyttä Jeesuksen ja hänen ystäviensä kanssa. Ala jälleen viljellä sanaa ja sakramenteja!

Ei niistä murheellisista muistoista vapaudu unohtamalla. Se on sielunvihollisen valhelääke. Todellinen vapautuminen ja uudistuminen iloon tapahtuu siten, että lankeat Herran jalkoihin ja nöyrästi tunnustat lankeemisesi. Saat ehkä itkeä kuin rikkonut lapsi vanhempansa kaulassa. Mutta saat myös kokea ihanan anteeksiantamuksen. »Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.»

Niin saat sitten taas alkaa uuden vaelluksen Herran Jeesuksen kanssa. Hänen kanssaan on hyvä olla — joka tilassa: ilossa, surussa, terveenä, sairaana, elämässä, kuolemassa.

»Sun kanssas, Jeesus, hetki,
Ja myrskyt vaimentuu,
Ja kaikki uudeks aivan
Taas mulle kirkastuu.
Kun matka uuvuttaapi
Ja murheet painavat,
Sun kanssas, Jeesus, hetki —
Ja kaikki muuttuvat.»

Sinua, Karjalan ystävä, ovat siirtolaisuusvuodet väsyttäneet. Menetykset ja vastukset ovat ehkä tuoneet kiusaavan ajatuksen, että Jumala on ollut väärämielinen tai että hän on hyljännyt sinut. Kuule, olet menettänyt paljon, mutta vielä enemmän on jäljellä. Ei Kristus jäänyt Karjalaan, vaikka koti ja rakkaat haudat jäivät. Hän on täälläkin. Hän lupaa olla omiensa kanssa joka päivä maailman loppuun asti. Älkäämme me vain millään ehdolla jättäytykö pois hänen seurastaan! Itsellemme niin vahingon tuottaisimme. Rukoilkaamme Herran siunausta ja läsnäoloa uusille kodeillemme, lapsillemme ja työllemme! Ellei Herra huonetta rakenna, niin rakentaja hukkaan työtä tekee. Mutta toisaalta: »leiväks kasvaa murunen, kun Herra, Herra siunaa.»

Siunatkoon taivaan Herra uusia karjalaisia koteja, niin nuoria kuin vanhoja niissä! Peljätäkää, rakkaat ystävät, syntiä ja maailman henkeä, ettette karkoita siunausta suruttoman elämän kautta. Paras siunaus on, että saamme elää Jumalan armosta ja anteeksiantamuksesta joka päivä.

Kerran — ehkä jo pian — joutuu vaeltaja laskemaan matkasauvansa. On viime taisto »viimeistä vihollista» vastaan kestättävä. Kestämmekö? Emme omien voimiemme tai ansioittemme varassa. Ilman Vapahtajaa on kuolema pelottavan vakava asia. Mutta jos Herra Jeesus on kanssamme, voimme viime taistonkin kestää. Ovat kestäneet toisetkin Herran heikot opetuslapset. Hän, joka on luvannut olla kanssamme joka päivä, on oleva luonamme sinäkin vakavana hetkenä, jolloin meidän on siirryttävä ajasta iankaikkisuuteen.

Eikä kuolemakaan ole mikään päätepiste. Se on sitä vain tälle ajalliselle elämälle. Herran lupauksen perusteella me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. Siellä vasta siirtolaisuus päättyy. Siellä ei mikään asia erota meitä Jumalasta ja Kristuksesta. Kun Paavali puhuu Kristuksen tulemisesta kirkkaudessa, hän kirjoittaa: »Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pil-

vissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin me saamme aina olla Herran kanssa.» (1 Tess. 4: 17).

Elähdyttäköön sinua, lukijani, tämä autuas toivo? Jos elähdyttää, silloin yhdyt hengellisen runoilijan kanssa rukoilemaan: »Tää yksi vain on mulla Nyt pyyntö ainainen! Sun kanssas ikuisesti, Niin kaikk' on parhaiten».

H a n n e s P i h l a m a a.

Kirkkoherra

ANTTI ARVI PULLI

on syntynyt 19. 8. 1905 Antreassa. Pappistoimintansa hän aloitti Suomenniemellä toimien sanotun seurakunnan vt. kirkkoherrana. Sen jälkeen hänen työkentäkseen tuli Ruokolahden seurakunta, jossa hän toimi kirkkoherran apulaisena Tainionkoskella sekä vt. 2. kappalaisena. Oltuaan välillä lyhyen ajan Uukuniemen vt. kirkkoherrana hän 1. 5. 1936 siirtyi Vuoksenrannan seurakunnan kirkkoherraksi.

Toivon perusta

»Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat. Vainotut, mutta emme hyljättyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut.» 2. Kor. 4: 8—9.

Nämä Paavalin sanat ovat siinä adressissa, jolla Vuoksenrannan seurakuntalaiset ilmaisivat ystävällisyytensä ja kiitollisuutensa minulle ja perheelleni Vuoksenrannan seurakunnan lopettajaisjuhlassa 22. 1. 1950. Sanat ovat siinä Vuoksenrannan kirkon kuvan alla. Sanat ilmaisevat elettyä elämää sekä entisten seurakuntalaisten että muiden karjalaisten kohdalla viime vuosikymmenen merkillisissä vaiheissa.

Paavalille sanat olivat ankarasti elettyjä. Hän oli monta kertaa ahdingossa, neuvottomana, vainottuna ja kukistettuna. Hän sai kokea kaikkea tätä oman elämänsä ja kansansa kohdalla sekä yleensä siinä työssä, jonka Herra hänelle elämäntehtäväksi oli antanut.

sanoo Herra: rauhan eikä turmion ajatukset; minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.» Jeremia siis puhuu Jumalan ajatuksista. Samoin eräs toinen maanpaon aikainen profeetta todistaa: »Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne minun teitäni, sanoo Herra. Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.» Me ihmiset näemme tapahtumat vain omasta ahtaasta näkökulmastamme. Me olemme monessa suhteessa ymmärtämättömiä kuin pienet lapset. Sen vuoksi on lohdullista tietää, että Herra ymmärtää meitä ja tietää kaikki. Hän kuljettaa meitä ihmeellisiä teitä. Sellainen Jumala meillä on. »Totisesti sinä olet salattu Jumala, sinä Israelin Jumala, sinä Vapahtaja.» »Salattu Jumala ei tässä merkitse mitään pelottavaa olentoa, vaan salattu Jumala merkitsee tässä juuri Vapahtajaa, merkitsee sitä Jumalan ominaisuutta, että hän suurimmassakin hädässä löytää tien apuun, se merkitsee, että keskellä tuomioita ja ahdistuksia on Jumalan armo kuitenkin valmis. Tuomiot ja ahdistukset ovat niinkuin synkkiä pilviä, jotka peittävät taivaan, mutta niiden takana on loistava aurinko, joka aikansa kultaishella loistollaan riemastuttaa ihmistä ja luontoa.» (Erkki Kaila). Tuomiossakin on armoa, »rauhan ajatukset» meitä kohtaan Jumalan puolelta. Herra odottaa, että itse kukin ymmärtäisi ottaa aikanaan sanasta vaarin. Elämä ei ole vielä hukassa, jos meitä ajallisesti koetellaankin. On vain rukoiltava Herralta parannuksen armoa. Sitä Jeremiakin korostaa.

Ukuniemen siirtoväki! Eri puolille maatamme olette jaksaneet puuhata uudet kotinne. Olette itse asiassa siirtäneet Ukuniemen kotinne toiselle paikkakunnalle. Matkan varrella on väliin taivallettu umpitietä. Mikä on tullut neuvoksi ja avuksi? Olet selvinnyt tähän asti vaikeuksista, sillä Jumalan rakkaus Jeesuksessa Kristuksessa on saatellut sinua koko ajan. Vapahtajamme tahtoo opastaa meitä myös ajallisten asioiden hoitamisessa. Sääntönä kuitenkin pysyy hänen oma sanansa: »Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaik-

ki tämä teille annetaan.» Elämän pääasiaksi jää joka tapauksessa sielun asioitten hoitaminen. Sen laiminlyömissen seuraukset näkyvät selvästi jo tässä elämässä. Profeetta Jeremia kirjeessään puhuu ajasta, jolloin Juudan kansa todella huutaa Herraa avuksensa, ja Herra kuulee heitä. »Te etsitte minua ja löydätte minut, kun te etsitte minua kaikesta sydämestänne.» Tätä aikaa Jeremia odottaa. Sitä odottaa Herra teiltäkin, Uukuniemen siirtolaisystävät.

Olemme tahtoneet nämä rivit omistaa lähinnä niille Uukuniemen seurakuntalaisille, joitten piti kotiseutunsa jättää. Monet rakkaat ja läheiset muistot varmaan palautuvat mieliimme. Haluaisimme vielä kerran kokoontua yhteen, ennen kaikkea sanan ääreen. Kukin lähinnä muistaneekin oman kotikylänsä ja sen asukkaat. Sinne jäivät Latvasyrjän viljavat pellot, Kalattoman ja Ännikän seudut, Karsikkovaara ja Mensuvaara, taisteluistaan tuttu Ristlahti, Parikan-Sikopohjan kauniit maisemat ynnä orpokoti, joka vuosikymmenien aikana kokosi tuhatmäärin väkeä ympäri Suomen hengellisiin vuosijuhliinsa, ja vihdoin Matrin kylä, tuo uukuniemeläisen herätysliikkeen synnyinkylä aikoinaan vuosikymmeniä sitten. Kaikki nämä menetetyt kylät kulkevat muistoihin sielumme silmien ohitse. Elämme mennyttä elämää uudelleen. Ja kuitenkin on katse suunnattava tulevaisuuteen. Katse Jeesukseen Kristukseen! Hänen veressään ja sovintokuolemassaan on puhdistus menneistä synneistämme. Hänen verensä läpi saamme myös katsoa tulevaisuuteen. Hänessä, Herrassamme ja Vapahtajassamme on »tulevaisuus ja toivo».

K a l e r v o R a n t a l a i n e n .

Tuomiorovasti

KUSTAA AAPO SANTAVUORI

on syntynyt 5. 8. 1883 Merikarvialla. Valmistuttuaan papiksi hän hoiteli ylimääräisiä papinvirkoja Kivennavalla, Muolaassa ja Viipurin kaupungin suomalaisessa seurakunnassa. 1. 5. 1916 hän aloitti vakinaisen sananpalvelijan tehtävän Viipurissa kaupunkiseurakunnan kapalaisena. Oltuaan kyseisessä virassa tasan 20 vuotta hänet kutsuttiin Porin kaupunkiseurakunnan kirkkoher-raksi. Viipurin tuomiokirkkoseurakunnan kirkkoherraksi ja tuomiorovastiksi hän tuli 1. 5. 1943, minkä viran hoi-taminen ei kuitenkaan ymmärrettävistä syistä muodostu-nut pitkäaikaiseksi. Kaikissa tapauksissa tuomiorovasti Santavuori joutui palvelemaan viipurilaisia yli 20 vuotta, siis harvinaisen pitkän ajan.

Jumalan lupaus ja kristityn toivo

(Viipurin tuomiokirkkoseurakunnan lakkauttamisjumalanpalveluksessa Helsingissä Johanneksen kirkossa 11. 12. 1949 pidetty saarna).

Jer. 33: 14—17.

»Iankaikkiselle kuninkaalle, katoamattomalle, näkymättömäl-le, ainoalle Jumalalle kunnia ja kirkkaus aina ja iankaikkisesti.» (1. Tim. 1: 17).

Viipurin tuomiokirkon kellot ovat tänään vieneet viestiä niil-le, jotka radioittensa ääressä seuraavat tätä historiallista juma-lanpalvelusta. Mekin täällä temppelissä olemme niiden puhutel-tavina, vaikka emme ole niiden ääntä kuulleet. Mitä ne ovat kaiuttaneet meille?

ytimenä on kristillisten vuosisatojen aikana ollut Kristus, ihmiskunnan toivo, kansojen turva ja yksityisen Vapahtaja. Viipurin väestön usein niin raskaalla ja kärsimystäyteisellä tiellä on saatu voimaa ja lohtua elämän sanasta, jota hengen miehet ovat opettaneet ja julistaneet.

Ja vielä nyt kun Karjalan pääkaupungin sodan armottoman tuhon takia kärsineelle väestölle on koittanut se raskas osa, että pyhin ajallinen side, side seurakuntaan katkaistaan, lohduttaa sitä sama iankaikkinen evankeliumi, joka on ollut isien ja äitien turva. Todella pyhät siteet nyt katkeavat. Eräs niistä monista, joihin on kipeästi koskenut, kirjoitti äskettäin: »Koskee aivan sydänjuuriin, kun ajattelen, että viimeisetkin siteet revitään irti rakkaasta Karjalasta, kun rakas seurakuntammekin hävitetään. Nyt on hartain toivoni, että saisimme kerran kokoontua uutena ja kokonaisena seurakuntana niin sananjulistajat kuin kuulijatkin veisaamaan voiton virttä kuolleen ja ylösnousseelle Karitsalle. Sitä seurakuntaa ei hajoiteta».

Evankeliumia ei kukaan voi meiltä ottaa. Siteitä Jumalaan ja Vapahtajaan ei voi kukaan muu katkaista kuin ihminen itse suruttomuudessaan ja synnissään. Evankeliumi, jota ennen kotikirkossa kuultiin, julistetaan myös niissä seurakunnissa, jotka nyt ottavat vastaan pyhät paikkansa menettäneet Karjalan heimon jäsenet kutsuen heidät sanan ja sakramenttien ääreen seurakunnan kaikkia oikeuksia nauttimaan.

Sinä evankeliumin sanasta elävä kilvoittelija, joka kannat adventtitoivoa rinnassasi, käännä edelleenkin katseesi ikuisiin elämänarvoihin. Loistavathan taivaallasi Jumalan lupauksen tähdet. Kirkastetuin katsein olet kerran näkevä kotikirkon ja Jumalan puistot. Sinä olet näkevä uskossa iäisyysrajan yli siirtyneet ja kärsimyksien koulussa kirkastuneet omaisesi. Samoin kuin Tope-liuksen sadussa sodan hyökylaineen kotiseudultaan viskaamat lapset etsivät kadonnutta kotiansa johtonaan koivu ja tähti ja pääsivätkin takaisin kotiinsa, samoin pääset perille kotiin sinäkin, kun oppaanasi on elävä toivo, Jumalan lupauksen sana.

Viipurin tuomiokirkkoseurakunnan lepoon päässyt sielunpaimen Kustavi Lounasheimo, joka Helsingissä useita vuosia paimensi rakkaudella ja uskollisuudella täällä asuvaa seurakuntaansa puhui ja puhuu vielä kuoltuaankin kirjassaan elävästä toivosta tähän tapaan: »Kaikki, joilla on tämä Jumalan lupaukseen perustuva toivo, pääsevät varmasti rantaan ja pelastuvat. Pääset sinäkin tämän toivon hiljainen kantaja kaikista näistä ajan myrskyistä ja vielä niistäkin, jotka kohoavat kohdallesi kuoleman virralle tullessasi. Tänäänkin suuntautuu toivosi kohti sitä esirippua, joka sinulle aukeenee ylösnousemuksessa ja jonka takaa ilmaantuu sitten nähtäväksi Hän, johon toivosi täällä panit, Jumalan Karitsa, joka pois otti maailman synnit, sinunkin syntisi.»

Kun ne ulkonaiset puitteet, jotka ovat suojanneet kristillisen seurakunnan elämää Karjalan pääkaupungissa kuuden ja puolen-vuosisadan ajan ja joiden viimeinen muoto oli Viipurin tuomiokirkkoseurakunta, nyt lopullisesti puretaan, kaikukoon seurakunnan elävästä toivosta osallisiksi tulleiden jäsenten sydämissä Lutherin virren sanat: »jää meille kuitenkin Jumalan valtakunta», ja Paavalin sanat, jotka hän Rooman vankeudesta kirjoitti nuorelle Timoteukselle: »Jumalan sana ei ole kahlehdittu» (2 Tim. 2: 9). Kristityn toivo huudahtaa: »Taivaat ja maa hukkuvat, mutta Herran sana pysyy iankaikkisesti.»

»Hänelle, joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien aina ja iankaikkisesti.» (Ef. 3: 20, 21).

K. A. S a n t a v u o r i.

Kirkkoherra, lääninrovasti

MARTTI SAVELAINEN

on syntynyt 26. 11. 1886 Viipurin maalaiskunnassa. Aluksi hän hoiti papinvirkoja Savitaipaleella, Uudellakirkolla Vpl., Säkkijärvellä, Seiskarissa, Jaakkimassa, Liperissä, Oulujoella, Viipurin maaseurakunnassa ja Heinjoella, kunnes 1. 11. 1925 siirtyi Sairalan evankelisen kansanopiston johtajaksi. Vajaan kahdeksan vuoden kuluttua, 1. 5. 1933, hän siirtyi Ihantalan kirkkoherraksi, 1. 5. 1936 Turun tuomiokirkkoseurakunnan toiseksi kappalaiseksi ja 1. 5. 1942 Pöytyän kirkkoherraksi.

Hyvä paimen

Monen kodin seinällä oli varsinkin entisinä aikoina raamatunaiheisia tauluja. Näiden aiheena oli hyvin usein Hyvä paimen. Paimen kulki sauva kädessä edellä ja lampaat seurasivat jäljessä. Ne erottivat oman paimenensa äänen ja luottavasti seurasivat paimentansa.

Jossain toisessa taulussa oli lammas eksynyt laumasta ja takertunut tiheään pensaikkoon, josta se ei voinut omin voimin irroittautua. Tai se oli joutunut ruohoa etsiessään vaaralliselle ja liukkaalle kallionkielekkeelle, josta oli alaspäin ammottava syvyys. Pelastuminen näytti mahdottomalta. Paimen menee silloin lampaan luo irroittaen sen pensaikosta. Samoin paimen oman henkensä uhalta noutaa lampaansa kallionkielekkeeltä.

Vielä näemme jossain taulussa paimenen, jonka sylissä on karitsa. Lammas on ollut eksyksissä tai se on muuten väsynyt.

saa murhetta kristityn elämässä. Ja jos se murhe tapahtuu Jumalan mielen mukaan, saattaa se katumuksen autuudeksi, kun taas maailman murhe tuottaa kuoleman.

Usein myös tuottaa murhetta ja huolta kristityn elämässä se, kun jumalaton maailma katsoo Herran tien kulkijoita huomaten, miten paljon murhetta ja elämän taistelua on heidänkin elämässään ja he ovat valmiita silloin pilkaten sanomaan: »Missä nyt on Jumalasi» (Ps. 42: 11). Miksi ei Jumalasi auta sinua ahdistuksissasi, kun pitää sinua niin ahtaalla? Etkö huomaa, että sinun Jumalasi on avuton auttamaan?

Tämä tuopi mukanaan kiusauksen. Eikö ole lähellä ajatus: Todellakin, miksi ei Jumala auta lastaan paremmin kiusauksista ja murheista selviämään?

Mutta kristitty on oppinut huomaamaan, että juuri ahdistusten kautta Jumala parhaiten saa meitä rakastamaan niitä, jotka ylhäällä ovat. Tämän huomion on hurskas kirjoittaja Psalmissa 23 pukeutunut sattuvasti sanoihin: »Sinun vitsasi ja sauvasi, ne lohduttavat minua.» Eiväthän toki vitsan saanti ja sauvan iskut niitä saadessa mieluisilta tunnu. Mutta perästäpäin havaitaan, että ne oikealla ajalla saatuina koituivatkin siunaukseksi. Niissä huomataan rakkaan taivaallisen Isän ohjaava käsi. Samaa opettavat myös Raamatun sanat: »Mikä elämässä on parasta ollut, se on tuskaa ja vaivaa ollut.»

Ei ole siis syytä joutua epäuskoon tämän maailman lasten pilkkaavien huomautusten johdosta. Sillä Herra tietää parhaiten, mitä me Hänen lapsensa kulloinkin parhaiten tarvitsemme. Ellei meitä alinomaa muistutettaisi siitä, ettei meillä täällä ole pysyvää asuinsijaa, emmehän me muistaisi tulevaista etsiäkään. Helposti mukautuisimme tämän maailman lasten kanssa kulkemaan sitä tietä, jolla koetetaan elämän huolet haihduttaa synnillisen elämän antamaan huumautukseen.

Jumalan sana näyttää meille oikean tien, miten ahdistuksissa ja murheissa on meneteltävä: »Kaikki teidän murheenne heittäkää Hänen päällensä, sillä Hän pitää teistä huolen».

Kun osa rakkaan Suomeemme kansaa raskaitten sotien johdosta joutui tuskalliselle siirtolaisuuden tielle, jäyti syvä tuska useimpien siirtolaisuuteen joutuneitten sydäntä. Sillä ainakin aluksi oli vaikeaa nähdä tässä kaikessa Jumalan johdatusta. Miksi oli jätettävä kodit, joita esi-isät olivat raivanneet ja viljelleet? Moni vanhus ja nuorempikin oli uupua näihin raskaisiin ajatuksiin. Mutta vähitellen alkoi Jumalan sanan valossa tämäkin asia kirkastua. Opittiin muistamaan entistä selvemmin, ettei meillä täällä olekaan pysyväistä asuinsijaa, vaan tulevaista me etsimme. Hyvin helposti tänne olisi kotiutunut niin, ettei olisi muistanutkaan olevansa vieras ja muukalainen maan päällä. Opittiin omalla kohdalla huomaamaan ja vietiin kutsumattoman saapumisen kautta muistutus niillekin, joiden luokse oli sijoituttava, että nämä maalliset kodit voidaan menettääkin, joten tien ylöspäin, oikeaan isänmaahan tulee aina olla selvillä. Tässä uudessa, Jumalan koulussa kirkastuneessa valossa, muuttikin moni uupunut ajasta iankaikkisuuteen, katseessa kirkas loiste ja sydämessä luottamus: Kotiranta jo näkyy, oma Isän koti, jonka Vapahtajani Jeesus Kristus minullekin ansiottomalle on viattomalla kärsimissellään ja kuolemallaan ansainnut.

Siirtolaisuuden aikana pystytti entinen Kirvun seurakunta Satakuntaan, Hämeenkyrön hautausmaalle, ajasta iankaikkisuuteen siirtyneitten seurakuntalaistensa muistoksi ja jälkeenjäävien rohkaisuksi uljaan muistokiven, jossa valtavan suuren hiotun ristin päälle ovat kiveen hakattuina alussamainitut tekstimme sanat: »Heittäkää kaikki murheenne Hänen päällensä, sillä Hän pitää teistä huolen». Eiväthän tätä kehoitusta enää tarvinneet ne, jotka täältä olivat pois muuttaneet. He olivat kukin saaneet jo palkansa, toivon mukaan Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen uskovilleen valmistaman kodin. Tarkoitus onkin ollut, että ne, jotka noilla kummuilla käyvät poismenneitten muistoa kunnioittamassa, muistaisivat ottaa elämän varrella eteen tulevat huolet ja murheet oikealla tavalla ja oppisivat muistamaan, miten ne voidaan voitollisesti kantaa.

Tai onko niin, että sydämemme on muuten kiintynyt tähän maalliseen, lihan himoon, silmäin pyyntöön, elämän korskaan, maalliseen tavaraan, huvituksiin ja nautintoihin. Silloin ovat päämäärämme kovin alhaalla. Me myräämme niinkuin mato tämän maailman mullassa. Me olemme noiden järjettömien elukoiden kaltaiset, joiden katse on maahan päin suuntautunut. Tässä tapahtuu, kuten hengellinen laulaja sanoo: »Ja ihmiset kaikkialla ne etsivät onneaan, Ja huokaavat huolissansa, kun ei sitä löydy vaan». Ja hän sanoo edelleen: »Ei nautinto, rikkaus, maine voi sielua tyydyttää. Kun syntien painon alle vain hetkeksi yksin jää». Tämä maailma hukkuu ja kaikki mitä siinä on. Turhaa sieltä on lähteä onnea ja tyydytystä itselleen hakemaan. Siksi kyseläkin oikeamielinen hengellisen laulajan tavoin: »Voi nääntyvää sydän raukkaa, se missähän levon saa. Ja missä on lähde kirkas, mi synnistä puhdistaa». Meidän asentomme ja katseemme viittaavat ylöspäin taivaalliseen päämäärään. Irti siis tomusta. Irroitta-kaamme otteemme, ennenkuin on myöhäistä, ettei meille kävisi kuin rikkaalle miehelle, jolle yhtäkkiä sanottiin: »Sinä tyhmä, tänä yönä otetaan pois sinulta sielusi». Nämä maalliset asiat, parhaimmatkaan, eivät kelpaa päämääräksi. Tietysti meidän on niitähän harrastettava sen mukaan kuin on tarpeellista, mutta on muistettava, että viljelemme tätä maailmaa niinkuin emme sitä viljelisikään. Meidän menomme on oleva taivahissa, josta me Herra Jeesusta Kristusta tulevaksi odotamme. Ehkäpä on niin, että tämä siirtolaisuus on meille karjalaisille annettu opintomatkaksi tässä suhteessa. Jumala tahtoi kerta kaikkiaan irroittaa meidän otteemme tästä maallisesta, että meillä olisi aikaa ajatella kuole-mattoman sielun asioita. Jospa Herra saisi meitä jokaista hurskaasti herättää, että meissä iankaikkisen elämän toivo pääsisi oikeuksiinsa ja että me huomaisimme, mitä varten me olemme luodut ja mikä on meidän elämämme tarkoitus ja päämäärä. Jospa Herra saisi herätetyksi meissä iankaikkisen elämän toivon. Se sitten ylläpitäisi meitä tämänkin ajan vaivoissa ja puutteellisuuk-sissa, jotka osaksemme ovat tulleet. Toivohan se on joka ylläpitää

Pastori

VEIKKO VAPALAHTI

*on syntynyt 21. 9. 1909 Haminassa. Koko pappismies-
uransa hän vainovuosien koittamiseen saakka suoritti
pääasiassa Käkisalmissa.*

Pidä, mitä sinulla on

Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun
kruunuasi. Ilm. 3: 11.

Herra sen tietää, onko meillä kruunu. Kristus on sen kyllä jokaiselle kärsimisellään ja kuolemallaan hankkinut. Ja pyhässä kasteessa on se meille itse kullekin annettu. Mutta onko se säilynyt, olemmeko varjeltuneet vaihtamasta sitä tämän maailman hernerokkaan, vai onko meille käynyt kuten Eesaun esikoisoikeudelle kävi, sen tietää Herra.

Kruunu meillä kyllä pitäisi olla. Sitä pitäisi tavoitella ja sen säilyttämisen puolesta pitäisi nähdä vaivaa. Pitäisi toisin sanoen elää Kristuksessa, Kristukseen turvautuvana, Kristukseen uskoen. Ken täällä syntisenä saa armon, löytää Kristuksessa Vapahtajansa ja varjeltuu Hänessä, hän säilyttää kruununsa, hän pelastuu. Mutta ken kadottaa Kristuksen, ken luopuu Vapahtajastansa, hän kadottaa kruununsa eli perintöosansa Jumalan kirkkaudessa.

Mutta olipa, ystävät, meidän asiamme niin tahi näin, olivatpa ne hyvin tahi huonosti, yksi on varmaa. Kaikilla meillä on kruunun omistamisen edellytykset. Jumala ei ole huolehtinut vain siitä, että Hän Pojassaan on meille kruunut valmistanut ja että ne kasteessa on ikäänkuin päähämme painettu, vaan Hän on pitä-

nyt huolta myöskin siitä, että meillä on keinot säilyttää kruunumme ja että meillä on keinot jopa saada kadotettukin kruunu uudelleen. Me olemme saaneet Herralta paljon, millä pitää pelastuksemme kruunusta kiinni, millä pysyä Kristuksessa.

Ja nyt sanoo otsikkoon merkitty Raamatun sana: Pidä ne! Pidä nuo Jumalan annit! Pidä taivaaseenpääsymahdollisuutesi! Pidä kiinni keinoista! Jos ne heität, heität mahdollisuutesikin. Kadotat kruunusi.

*

Paljon on, ystävät, meillä sellaista Herralta saatua, mistä kiinnipitäen meillä voi kerran kirkkauden valtakunnassa olla pelastuksen kruunu päässä.

Sellainen anti on esimerkiksi Jumalan sana. Se armonväline, jonka kautta yksin Kristus kirkastuu ja uskonsuhde Häneen syntyy. Usko tulee näet kuulemisesta ja kuuleminen Jumalan sanan kautta. Jos meiltä yhteys tähän sanaan katkeaa, jos me pakenemme sanan vaikutuspiiristä pois, silloin voimme olla varmoja, että myöskin Kristus-suhde loppuu. Niinkuin ei ihminen voi elää ilman leipää, sairaankin on syötävä, niin ei voi kristittykään elää elävänä kristittynä ilman sananleipää. Sitä on syötävä — jos haluaa elää — vaikkapa väkisin.

Tämä asia oli selvinnyt apostoli Pietarille. Me muistamme pyhästä Raamatusta, miten kerran, erään Jeesuksen ajallisen elämän vaiheen aikana, moniaita ihmisiä luopui Jeesuksen seurasta. Kun Jeesus tällöin kääntyi opetuslastensa puoleen ja tiedusteli: »Tahdotteko tekin mennä pois?», astui Pietari esiin ja vastasi: »Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat.» Pietari oli löytänyt iankaikkisen elämän sanat. Hän oli päässyt siitä sanasta kiinni, mikä sana kirkastaa Jumalan Pyhän Pojan, ja niin ei Pietarille jäänyt muuta mahdollisuutta kuin pitää tuosta sanasta kiinni.

Joka sanan jättää, se jättää Kristuksen. Joka Kristuksen hylkää, se hylkää armon. Joka armon kadottaa, se kadottaa kruununsa.

Toinen taivaallisen Isän armonanti meille synnin maan taivaltajille on Herran pöytä, eli Herran pyhä ehtoollinen. Sille ihmiselle, joka haluaa kruununsa pitää, joka haluaa yhteytensä Kristukseen säilyttää, ei Herran pöytä ole vieras, vaan hänen tiensä uudelleen ja taas uudelleen suuntautuu sen ääreen. Tuo matka ei hänelle ole velvollisuus, eikä laki, vaan se on Hyvän Paimenen — joka kaikessa oli itse kiusattu niin kuin mekin — antama erinomainen keino säilyttää usko vaikeiden elämäntaistelujen keskellä.

Kuinka monta syntitaakkaa onkaan ehtoollispöydässä saatu laskea uupuneilta harteilta ja räökkäytyneistä sydämistä Armah-tajan jalkojen juureen. Ja kuinka moni voimaton onkaan siellä saanut uuden voiman, niin että on voinut kohota yli ajan ja sen vaikeuksien kuin kotka Jumalan korkeuteen.

Ei ole sentähden ihme, että Herra sanoo meille, joiden pitäisi kruunu säilyttää ja jotka elämämme ja uskonkilvoituksemme vaikeuksien keskellä olemme saaneet Herran ehtoollisella käymismahdollisuuden lahjan: »Pidä, mitä sinulla on! Älä jätä, jos taivaaseen haluat, Herran pöytää. Käy siellä! Mene kaikkine mahdottomuuksinesi! Mene selvittämään menneisyyttäsi! Mene etsimään uutta voimaa tulevaisuuteesi! Älä hylkää Herran lahjaa! Jos se lahja ei sinulle kelpaa, se lie merkkinä siitä, ettei se Herrakaan, joka ehtoollisessa ruumiinsa ja verensä antaa, sinulle kelpaa.»

Ja vielä olisi, ystävät, meidän — Jumalan armonanneista puhuttaessa — ehdottomasti mainittava kolmaskin anti, nimittäin Herran seurakunta.

Mikä sanomaton armo se onkaan, että saa kuulua valtaisaan Kristuksen kirkkoon, kirkkoon, mikä ei ole meidän varassamme, vaan mikä on ollut ja mikä on ilman meitäkin Jumalan luomana maan päällä. Se kirkko on koonnut läpi vuosisatojen kansoja armonvälineiden ja niiden kautta Kristuksen tykö, ja sen kirkon piirissä on läpi aikojen kulkenut Kristuksen juhlasaatto, niiden ihmisten joukko, jotka kruunuansa säilyttäen ovat pyrkineet

Herran opastamina ja auttamina Jumalan kirkkauden valtakuntaan.

Ulkopuolella tätä seurakuntaa ei Herran johdolla taivasmatkaa tehdä. Vain siellä, missä evankeliumi puhtaasti saarnataan ja sakramentit evankeliumin mukaisesti jaetaan, vain siellä on kruunun säilyttämisen mahdollisuus. Ja tähän seurakuntaan on Herra meidät sekä kutsunut että liittänyt. Hän on nähnyt meidät arvollisiksi seurakuntansa jäsenyyteen ja tässä jäsenyydessä Hän on sitten meitä monin tavoin ja monin erin aina lapsuudesta saakka hoitanut ja kasvatellut, herättänyt ja virvoittanut, painanut parannukseen ja auttanut uskon toivoon.

Me emme usein huomaakaan seurakunnan suurta lahjaa, sen sanomatonta kannattavaa voimaa. Niin kuin terveyden lahja meille usein selviää vasta sitten, kun se otetaan pois, samoin olisi laita varmaan seurakunnankin. Ilman sen kannattavaa voimaa jäisi pää vaille pelastuksen kruununna, vaeltaja uupuisi vaivalloisen matkansa vaivoihin.

Mutta mikä Jumalan lahja saada elää Hänen seurakunnassaan! Vaeltaa toisten vaeltajien kanssa, kilvoitella toisten kilvoittelevien kanssa, viljellä sanaa toisten sananviljelijöiden kanssa, uskoa toisten uskovien kanssa, tehdä parannusta toisten parannusta tekevien kanssa, itkeä syntejensä toisten syntejensä itkevien kanssa, jäädä armon varaan toisten armon varaan jäävien kanssa, pyrkiä säilyttämään kruununsa toisten samaa pyrkivien kanssa.

Tämän kaiken ja vielä paljon muuta on Herra meille antanut. Kunpa vain saisimme Hänen lahjansa pitää ja siten pelastumisemme mahdollisuuden säilyttää.

*

Luovutetunkin alueen asujamisto — niin kuin kaikki muutkin kristityt — on Herran pelastusvälineet saanut. Sana on kutsunut ja hoitanut sinua, ystävä. Ehtoollispöydässä seisoi kerran nuoruudessasi ensi kerran, mutta se pöytä on ollut sinulle avoin läpi vuosien. Ja vaikka kotiseurakuntasi Karjalassa onkin siirty-

Kirkkoherra, rovasti

ALEKSANTERI VEHNIÄINEN

on syntynyt 28. 2. 1869 Jyväskylässä. Toimittuaan papina Raudussa, Heinävedellä, Savonrannassa ja Pietarissa hänet 1. 5. 1924 kutsuttiin Vahvialan kirkkoher-raksi. Kyseistä virkaa hän antaumuksella hoiti v:een 1941 saakka.

Herra meidän vanhurskaudemme

Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä täytän sen hyvän lupauksen, jonka minä olen lausunut Israelin heimosta ja Juudan heimosta. Niinä päi-vinä ja siihen aikaan minä kasvatan Daavidille van-hurskauden vesan ja hän on tekevä oikeuden ja van-hurskauden maassa. Niinä päivinä Juuda pelastetaan ja Jerusalemin asuu turvassa ja tämä on se nimi, jolla sitä kutsutaan: Herra meidän vanhurskaudemme. Sil-lä näin sanoo Herra: Aina on mies Daavidin suvusta istuva Israelin heimon valtaistuimella. Jer. 33: 14—17.

Tekstimme sisältää Vanhan Testamentin prof. Jeremian en-nustuksen Kristuksesta. Profeetta Jeremia oli pappi Hilkan poi-ka, Benjaminin suvusta, Anatotista kotoisin ja ennusti Juudeassa kuninkaiden Josian, Jojakimin, Jojakinin ja Sedekin aikana vuo-sina 629—588 e. Kr. Israelin valtakunta oli jo silloin hävitetty ja hävitys odotti Juudan valtakuntaa kuningas Nebukadnesarin aikana, jolloin Juudan viimeinen kuningas Sedekia tapettiin ja kansa vietiin Baabelin vankeuteen.

Syy kansan häviöön oli epäjumalain palvelus ja luopumus

ja leppää kasvaa raunioilla siinä, missä kauniilla kirkkoaholla kohosi ennen Herran temppeli. Niin kauan kuin vielä siirtoseurakunnat olivat jälellä, oli kuin jotain kotoista kaukaa Karjalasta jälellä, mutta kun nekin lakkautettiin, tuntui kuin jotain erikoisen rakasta ja läheistä olisi pois riistetty.

Kun täällä vieraalla maalla menee paikkakunnan kirkkoon, ei siinä ole sitä lämmintä kotoista tunnetta, kuin oli omassa kirkossa Karjalassa. Sieltä oli säilynyt muisto, kun isän kanssa sai käydä joulukirkkoon. Kunnioitusta ja lievää pelkoa oli odotuksessa, kun talviyön pimeydessä lähestyttiin kirkkoa. Hevosilla ajajia oli liikkeellä. Tiu'ut helisivät, ihmisten puheensorinaa kuului. Kirkon ikkunoista loisti valoa. Kun sitten astui kirkkoon, niin aivan hämmästytti satoja liekehtiviä kynttilöitä. Sieltä kuuluivat jouluvirren sävelet ja ikimuistoksen ihmeellinen joulun evankeliumi seimen lapsesta. Kotikirkon alttarin ääreen oli käynyt nuorena, kun rippikoululaisena polvistui nauttimaan ensikerran Herran pyhää ehtoollista. Oli kaunis kesäinen sunnuntai. Ei milloinkaan kirkonkellojen sointu ollut niin ihmeellinen. Kirkko oli koivuilla koristeltu ja ääriään myöten täynnä kansaa. Siellä olivat myös isä ja äiti. Sellaista hetkeä ei elämässä ollut toista, kun kotikirkossa astui alttarin eteen ja polvistui vastaanottamaan pyhän sakramentin. Seurakunta viritti hartaan rukouksen: »Oi Jumalan Kaaritsa, anna meille rauhasi ja siunauksesi.» Tai jonakin pyhänä sai kotikirkon saarnatuolista kuulla, kun tehtiin kiitos rakkaasta kuoleman kautta poissiirtyneestä omaisesta. Monet rakkaat muistot kiinnittivät mielen kotikirkkoon.

Mutta vaikka tunnemmekin itsemme vieraiksi ja muukalaisiksi, kuuluu meille pyhän Sanan kehoitus: »Älkäämme jättäkö omaa seurakunnan kokoustamme, niinkuin muutamain tapa on.» (Hebr. 10: 25.) Kun menemme täällä paikkakunnan kirkkoon yhteiseen jumalanpalvelukseen, huomaamme, että me saamme täällä palvella samaa Jumalaa, kuin ennen Karjalassakin. Virret ovat samat, kuin ennen kotioloissa ja virsien sävelet ovat samat. Samaa evankeliumia saarnataan täällä kuin siellä kotonakin. Sa-

mat ovat muutkin kirkonmenot. Niitten eräässä kohdassa me nousemme ja uskontunnustuksessa sanomme: »Minä uskon pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden ja syntein anteeksisaamisen.» Syntein anteeksisaamisen perusteella me saamme kuulua seurakuntaan ja olla Jumalan perheväkeä. Meillä on kaikilla yhteinen isä taivaassa, ja me olemme veljiä ja sisaria Kristuksessa. Kaikki olemme Kristuksen verellä lunastettuja ja taivaanperillisiä, kuningasten kuninkaan poikia ja tyttäriä.

Voimme siis löytää paljon kotoista ja rakasta yhteisessä jumalanpalveluksessa. Siellä aivankuin koko viikko kaunistetaan, kun viikon ensimmäisenä päivänä etsimme Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan. Samalla tavalla kuin Vanhassaliitossa pappien piti siunata Herran kansaa, on Uudessa liitossa pappien velvollisuus siunata Herran lunastettuja, seurakunnan jäseniä. Kirkonmenojen lopussa pappi siunaa kokoontuneen kirkkorahvaan. Kun on mukana Jumalan siunaus, se on suuriarvoinen asia. Jos Jumalan siunaus puuttuu, ei parhainkaan asia voi menestyä.

Yksi asia on tämän yhteydessä vielä mainittava. Kun mennään kirkkoon, ei pidä unohtaa virsikirjaa kotiin. Karjalan kansasta on maininta, että se on laulun laajan kotimaan kansaa. Niinkuin ennen Pyhäjärvellä kirkossa lauloimme, niin laulakaamme täälläkin seurakunnan mukana voimakkaasti ja hartaasti. Sillä

Laula matkalainen korpimaan.

— — — —

Laula vaikk' on murheen musta yö,
Yössä loistaa toivon tähtivyö.
Yössä soipi kannel kauneimmin,
Kerran sullekin.

K. A. Viika.